

Det föreställda kriget

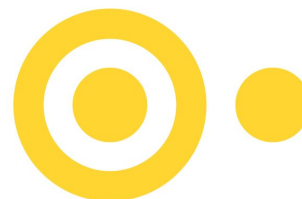
– Kulturkrig, gemenskap och konspiration inom den identitära rörelsen

Av: Nikolas Berndt

Handledare: Magnus Rodell

Södertörn högskola Kandidatuppsats

Idéhistoria | höstterminen 2018

SÖDERTÖRNS HÖGSKOLA | STOCKHOLM
sh.se

Abstract

In this thesis I look at how the notion of a culture war operates within the nationalistic, Swedish identitarian movement, in some contexts also referred to as the Nordic alternative right. I argue that despite the movement's focus on culture, provocation and internet humor, they articulate an existential threat which calls for a fascist revolution and rebirth of a nation and its people. They aim to establish a dichotomy between a degenerate society and a nationalistic community. The latter is perceived as an authentic, biologically, culturally and territorially bound entity, while the former is blamed for wanting to destroy said natural community and replace it with a liberal, homogenous globalism. Utilizing the concept of "imagined community" and understanding nationalism as a discourse – as a text that writes itself in hopes of formulating a coherent and totalizing ideology in which the subject finds sense of the world and its place in it – I show how the identitarian movement very consciously aims to create a conspiratorial story of the impending death of the white race. Thus what is at stake is a perceived matter of life and death, which in itself becomes the primary tactic of legitimizing the movement's existence and the primary method in attempting to interpellate subjects into their movement. Through the idea of metapolitics, an understanding of politics which centres around the notion of that the world is a battleground of ideas, the identitarian movement today primarily uses internet and what they call "alternative medias" to both discredit the world they oppose and to spread their own nationalistic ideas. It is also on internet that their conspiratorial worldview is able to have its strongest impact, as it is a forum where opinions can be left unchallenged. Through conspiracy, the movement formulates an enemy which can be located in almost all domains of life, even within the subject themselves. In this context, the metapolitical objective is to, on one hand, through ideas of masculinity, whiteness and anti-feminism, call for a perceived true type of subject that is of fundamental value to the imagined community, while on the other hand use it as a weapon in the perceived culture war. I conclude by remarking that it is in their anti-feminism that their critique is most harmful and potent, as it speaks in the same language as what I perceive to be a contemporary dominant attitude in politics.

1. Inledning	4
1.1 Bakgrund	4
1.2 Syfte och frågeställningar	5
1.3 Teori och metod	6
1.3.1 Fascismens teoretiska terräng	6
1.3.2 Definition av fascism som en idealtyp	8
1.3.3 Nationalism som diskurs och föreställd gemenskap	9
1.3.4 Empatisk metodologi och nationalistiskt narrativ	10
1.4 Källor och tidigare forskning	13
1.5 Disposition	15
2. Kulturkriget	16
2.1 Den degenererade samtiden	16
2.2 Folket sover	20
2.3 Politik, nation, folk	23
3. Komponenter av föreställd gemenskap	26
3.1 Vithet som föreställd gemenskap	27
3.2 Maskulinitet som föreställd gemenskap	30
3.3 Antifeminism som föreställd gemenskap	32
4. Konspirationen och internet	34
4.1 Fienderna bakom kulisserna	34
4.2 Internet som metapolitiskt verktyg	39
4.3 Utvidgning av rummet	41
5. Sammanfattning	46
6. Epilog: en utblick	48
Källförteckning	50

1. Inledning

1.1 Bakgrund

Sedan millennieskiftet har de mest omfattande politiska våldsbrotten i Sverige begåtts av radikalnationalistiska aktörer.¹ Trots detta berättas det efter dådet den 7 april år 2017 av ett nyhetsankare att Sverige utsatts för sin första verkliga terroristattack.² Det är ett mönster inte helt olik det vi finner i USA. Vid tiden för denna uppsats tillkomst, efter att tre dåd med nationalistisk och konspiratorisk prägel hemsökt USA under en vecka i oktober, har många svårt att bemöta den obekväma sanningen att högerextrema dåd växer till att bli ett större internt hot än brott med vänsterextrema eller islamistiska motiv.³ I rapportering kring högerextrema våldsbrott talas det oftast om personer som ensamvargar, lidande av galenskap eller i brist på vård. Även efter Breiviks dåd tonades kopplingen till högerextremismen ner. Dock när islamistiska våldsbrott begås i Europa och USA skapas en sensationell, internationell medial spänning, där religion och ideologi plockas sönder och samman för att generalisera en hel folkgrupp; i fallet av högerradikala brott läggs fokus på individen, och den politiska miljön som formar aktören är inte lika bärande. Mattias Gardell utforskar denna realitet i boken *Den ensamme terroristen?* och hävdar att visserligen skiljer sig högerextrema våldsbrott från exempelvis religiösa dåd i den mån att aktörerna oftast saknar stark organisatorisk uppbackning och att de i flesta fall agerar helt utan order.⁴ Detta betyder dock inte att dessa “‘ensamvargar’ [...] är isolerade individer utan sammanhang”.⁵ Snarare, hävdar Gardell, är “[d]eras våldsbrott [...] inspirerade av specifika politiska kontexter och ansluter till subkulturella mönster som deras agerande bidrar till att förstärka och synliggöra, både för potentiella efterföljare och forskare”.⁶ Vad går vi miste om i förståelsen av en viss ideologi om dessa kontexter ignoreras?

Denna studie kommer att rikta in sig på ett av dessa sammanhang, nämligen i mötespunkten mellan den så kallade identitära rörelsen och den alternativa högern i Sverige. Inom denna gemensamma ideologi iscensätts ett akut och hotande kulturkrig där aktörerna föreställer sig risken för deras egen utplåning. Deras uttalade mål är att försöka förändra den samtida kulturella hegemonin och att normalisera en radikal-nationalistisk vision som bygger på att den vita rasen måste beskydda den europeiska civilisationen från externa och interna hot. Med en aggressiv

¹ Mattias Gardell, “Lone wolves – hotet från ensamagerande politiska våldsbrottslingar” ur *Den ensamme terroristen?* red. Michael Dahlberg-Grundberg, Mattias Gardell & Heléne Lööw (Stockholm: Ordfront, 2018), 189.

² Michael Dahlberg-Grundberg, Mattias Gardell & Heléne Lööw, *Den ensamme terroristen?*, (Ordfront, 2018).

³ Erin Miller, “Ideological Motivations of Terrorism in the United States, 1970-2016”, *National Consortium for the Study of Terrorism and Responses to Terrorism* (2017)

⁴ Gardell, “Lone wolves” ur *Den ensamme terroristen?* red. Dahlberg-Grundberg, Gardell & Lööw.

⁵ Gardell, “Lone wolves” ur *Den ensamme terroristen?* red. Dahlberg-Grundberg, Gardell & Lööw, 91-92.

⁶ Gardell, “Lone wolves” ur *Den ensamme terroristen?* red. Dahlberg-Grundberg, Gardell & Lööw, 91-92.

nätaktivism som främst drivs på sociala medier, har denna ideologiska och nationalistiska rörelse lyckats förena flera olika radikal-nationalistiska grupper och andra rörelser på högerkanten tack vare deras förmåga att kunna artikulera ett narrativ, en rådande kultur – ett enligt dem själva degenererat tillstånd – som de alla kan ställa sig i opposition mot och som kräver ett etnonationalistiskt uppvaknande hos folket.

Under den senare hälften av 2010-talet har flera grupper och individer inom Sverige varit ledande aktörer i spridandet och distribueringen av identitära idéer genom sin nätaktivism. Nationalistisk filosofi, högerextrema böcker, metapolitiska strategier och teorier om eugenik sprids vid sidan av rasism, misogyni och antisemitism, på en nationell såväl som internationell nivå. Detta görs via så kallade alternativa medier, YouTube-kanaler, bokförlag, podcasts, konferenser och sociala medier i alla dess former. Världen som målas upp är en sprucken sådan, inom vilket ett folk uppmanas att ta hand om samtiden med sina egna händer utanför den parlamentariska ordningen. Snarare än att vara ett politiskt parti, strävar de efter att skapa en ny kulturell och medial terräng för andra radikalnationalistiska aktörer att röra sig inom, för att kunna sprida deras ideologi från periferin till centrets allmänna diskurs och därigenom försöka sig på ett maktövertagande. Denna strategi kallas metapolitik och uppfattas som ett vapen i kulturkriget med syfte att skapa en alternativ, kulturell vision bortom de rådande förhållanden.

1.2 Syfte och frågeställningar

Den svenska identitära rörelsen och alternativa högern kommer att undersökas som en fascistisk ideologi inom vilken idén om kulturkriget aktualiseras för att legitimera och sprida sin radikal-nationalistiska vision och kritik. Hos den identitära/alternativa högern blir kulturkriget ett begrepp där flera olika idéer tangerar: etnopluralism, radikal-nationalism och metapolitik.

Kulturkriget tycks bli både en politisk strategi lika mycket som en ideologisk språngbräda inom den identitära/alternativa högern. Det artikulerar en skenbild av verkligheten där subjektet finner en konspiratorisk, simplificerad och nationalistisk berättelse som blir ett föreställt svar och en lösning på verklighetens komplexa förhållanden. Rörelsen ger motiv till politiskt agerande i form av sin metapolitik, och målar upp en föreställd gemenskap av ett nationellt “vi” som står i opposition mot ett globalt och även stundtals internt “andra”. Jag vill således undersöka kulturkrig-begreppet som identitets- och rörelsebyggande i vårt samtida, postmoderna tillstånd. Mina ovanstående observationer kan sammanställas i frågorna:

- Hur försöker den identitära/alternativa högern forma en koherent nationalism och vilka är de viktigaste komponenterna i formulerandet av en föreställd gemenskap?
- Hur aktualiseras kulturkriget i den identitära rörelsen och vad laddas det med för betydelser?
- Vilka är de retoriska och mediala strategierna som den alternativa/identitära rörelsen använder för att legitimera sig själva?

1.3 Teori och metod

1.3.1 Fascismens teoretiska terräng

Inom akademisk forskning och populärkulturell användning har begreppet fascism på senare tid blivit något av ett uttömt ord som saknar konceptuell klangbotten. Både som Henrik Arnstad och Roger Griffin skriver i sina böcker *Älskade fascism* respektive *Nature of Fascism* har begreppet tappat sin konceptuella och analytiska kraft.⁷ Begreppet används som allt från ett skällsord utan tydlig politisk kontext till att endast vara strikt bunden till Nazityskland eller fascismens Italien. I andra fall ses fascism som bunden till auktoritära ledare eller anses vara personkulten kring dessa ledare. Inom marxistisk tradition förstås fascismen som kapitalismen i kris; i vardaglig användning av ordet kan det anses vara fascistiskt att tvinga på restriktioner. I många fall tycks det vara mer förvirrande än klargörande att använda sig av ordet. Matthew N. Lyons kommenterar debatten kring begreppet i sin bok *Insurgent Supremacists* och hävdar att “[m]any people seem to think that (a) fascism is some objective thing and it’s just a manner of finding the right words to describe it, and (b) if we accurately categorize a movement or regime as fascist, we can predict how it will behave and develop” och sammanfattar att det helt enkelt “might be more trouble than it’s worth” att använda begreppet.⁸ Vad som antyds är att i många fall blir det viktigare att identifiera olika rörelser eller aktörer som fascistiska, snarare än att förstå *hur* fascismen opererar.

Exempelvis under Sverigedemokraternas framväxt fördes många debatter i diverse tidningar kring huruvida partiet kunde klassificeras som fascister eller inte, en debatt som fortfarande är ständigt pågående bland olika nyhetskanaler och debattörer.⁹ Snarare än att försöka undersöka hur en påstådd fascism uttrycker sig inom partiet, behandlas fascismen snarare utifrån en checklista som

⁷ Se framförallt “Del 1. Fascismenshistoriografi” i Henrik Arnstad, *Älskade fascism*, (Stockholm: Nordstedt, 2013) och kapitlet “The ‘Nature’ of Generic Fascism” i Roger Griffin, *The Nature of Fascism*, (New York: Routledge, 2006) [e-bok].

⁸ Matthew N. Lyons, *Insurgent Supremacists: The U.S. Far Right’s Challenge to State and Empire*, (Michigan: PM Press & Kersplebedeb Publishing, 2018), ix.

⁹ Se exempelvis Hanna Lidström, “Grön Ungdom: ‘SD checkar i alla boxar på fascist-listan’”, *Nyheter24: Debatt*, <https://nyheter24.se/debatt/913598-gron-ungdom-sd-checkar-i-alla-boxar-pa-fascist-listan> (hämtad 13/11/18)

kan bockas av. Likheter med Adolf Hitler och Benito Mussolini poängteras med syftet att jämföra dem med samtida individer och partiledare snarare än att förstå *hur* detta är fascism eller inte. Kritiker som “Är sexismistisk” eller “Motsätter sig mänskliga rättigheter” ger varken någon inblick i hur ideologin opererar eller är gynnsam för att kunna skilja en fascistisk ideologi från andra ideologier på höger-, såväl som på vänsterskalan.¹⁰ Även i fall som före detta amerikanska presidenten George W. Bush och nuvarande presidenten Donald Trump förs en liknande diskussion där det antyds att så länge vi lyckas karaktärisera några av dessa som fascister kan vi förutse deras politik och följaktligen desarmera dem.¹¹ Poängen med ovanstående exempel är att illustrera att ett svar på frågan “är X fascist/fascistisk?” är i mångt och mycket ett tomt svar på en tom fråga om det inte råder någon konsensus kring vad fascism innebär. Därav kan situationer uppstå där striden tycks så att säga vara över när vi lyckats svara ja eller nej på frågan om fascism.

I *The Nature of Fascism* diskuterar Griffin detta predikament och önskar ändå att erbjuda en definition av fascismen genom att förhålla sig till begreppet som en analytisk kategori, vilken kan användas som en teoretisk och metodologisk utgångspunkt. Målet är inte att ge en uttömmande, absolut förklaring – utan begreppet föreslås i stället att definieras som en idealtyp. Griffin lånar uttrycket från sociologen Max Weber hos vilken en idealtyp är en teoretisk konstruktion av sociala fenomen som kan hjälpa forskare att tolka världen och förstå historiska förhållanden. Genom att peka ut gemensamma nämnare och mönster i fenomen går det att bilda ett konceptuellt ramverk att orientera sig med. Syftet är inte att nå ett empiriskt ideal, utan rent abstrakt skapar den en tydligare och klarare utgångspunkt av ett givet fenomen för forskaren. Griffin skriver, “[ideal types] serve not to describe or explain facts as such but to provide tentative conceptual frameworks with which significant patterns of facts can be identified, causal relationships investigated and phenomena classified”.¹²

Att förhålla sig till fascismen som en idealtyp är då inte att söka efter en essens hos fascismen, utan att använda den som ett verktyg som blir ett *visst* sätt att organisera ett komplext fenomen på, en bland flera idealtyper, som hjälper “the imagination to ‘get hold of’ them”.¹³ När ett socialt fenomen reduceras till en idealtyp är det en reduktion av, i detta fall, fascism till hanterbara

¹⁰ Individer och rörelser kan vara sexistiska och hamna vart som helst på den politiska skalan, sexismen i sig är inte blottande av en särskilt ideologi. I fallet med “motsätter sig mänskliga rättigheter” går det att även från ett vänster-perspektiv hitta resonans. En marxist kan visserligen motsätta sig mänskliga rättigheter, men att hävda detta utan vidare kontext är inte särskilt upplysande, och synliggör inte heller *hur* denna kritik formuleras. Se exempelvis Slavoj Žižek, “Against human rights” ur *Wronging Rights?: Philosophical Challenges to Human Rights* (London:Routledge, 2005), 149-67.

¹¹ Lyon, “Is the Bush Administration Fascist?”, *NewPolitics* <http://newpol.org/content/bush-administration-fascist> (hämtad 13/11-18)

¹² Griffin, *The Nature of Fascism*, 75 [e-bok].

¹³ Griffin, *The Nature of Fascism*, 70 [e-bok].

proportioner. En idealtyp försöker etablera ett minimikrav på ett visst begrepp, i fallet av fascism vill Griffin hitta en definition som har i åtanke alla kontrasterande dimensioner mellan Italiens fascism och de fascistiska idéströmningar som existerat från då fram tills nu. Ett minimikrav tillåter också forskaren att förstå hur fascism förhåller sig till andra högerideologier och hur den förändras i takt med historiska förhållanden. Således vill Griffin definiera den ideologiska utgångspunkten i fascismen, som i sin tur ger upphov till politiskt tänkande och beteende, och som manifesteras i händelser och institutioner på en myriad olika sätt genom historien. För att fascism inte ska bli ett tomt begrepp som appliceras på fenomen, rörelser eller aktörer som till exempel ett slagord krävs en gemensam förståelse för vad vi faktiskt pratar om. Utan detta riskerar vi även att gå miste om något slags förståelse för varför fascism än i dag existerar, och vidare, hur den nationalism som finns inbegripen det fascistiska projektet ger upphov till ett känslomässigt band till ideologin.

1.3.2 Definition av fascism som en idealtyp

Det kan alltså tyckas vara en svår terräng att ge sig ut på, men jag har ändå funnit Griffins definition av fascism som en idealtyp gynnsam för mitt närmande av den identitära rörelsen, då hans definition pekar ut något som ligger till grund för rörelsens egna grundförutsättning: att Sverige som nation enbart bör finnas till för svenskar eller ett Europa enbart finns för européer. Griffin definierar fascismen som “a genus of political ideology whose mythic core in its various permutations is a palingenetic form of populist ultranationalism.”¹⁴ Denna definition förtjänas att benas ut.

I grunden vilar denna definition på en mytisk komponent. Dock bör det påpekas att det mytiska i denna aspekt inte ska missförstås som occult eller religiös, utan när Griffin pratar om dess kärna/politiska myt menar han vad som ger upphov till ideologins “common sense”.¹⁵ Alltså vad som formar världsbilden, narrativet, den diskursiva förståelsen av politiken eller subjektets roll i den. Han hävdar att varje ideologi har sin mytiska dimension där den placerar subjektet i en större totalitet, och att det är även myten som inspirerar den känslomässiga bundenheten till en ideologi. En ideologi är inte rationell på det sättet att övertygelsen vilar på argument, utan främst på det intuitiva och språkliga. Visserligen är myten fiktiv, men den ska inte strängt förstås som illusorisk, utan implicerar till en ideologis kraft att inspirera till agerande. Griffin klargör det mytiska som “the central role of belief systems and their corresponding ritual, not only in providing cohesion and stability to existing society [...] but also in rationalizing ephemeral collective movements of extreme violence, including those bent on overthrowing society when it is perceived to be in crisis and

¹⁴ Griffin, *The Nature of Fascism*, 137 [e-bok].

¹⁵ Griffin, *The Nature of Fascism*, 95 [e-bok].

replacing it by a new order”.¹⁶ Till skillnad från religiösa ideologier menar Griffin att det mytiska här ska inte ses legitimerad av något metafysiskt i sig självt, utan att det beror på den mänskliga agensens genomförande av det som diagnostiseras – utopin sker inte i efterlivet, utan måste hända i det jordliga livet.

Den mytiska kärnan hos fascismen är vad Griffin kallar *palingenetic*: återfödelsen, uppvaknande. Vad fascismen i grunden försöker genomdriva är en återfödelse, en radikal början av en ny nation och nytt folk följt perioden av den degenererade samtids död. Underliggande i denna vision är tron att samtiden är vändpunkten, där det gamla håller på att dö för att öppna upp för den fascistiska visionen. Även om de glorifierar en äldre, mer traditionell (läs: hierarkisk) tid/identitet söker de ändå att skapa en helt ny värld, inte nödvändigtvis återskapa en gammal sådan.

Det populistiska, i den andra delen av Griffins definition av fascismen – *populist ultra national* – bör inte missförstås som i form av missnöje, vilket det lätt kan göras på svenska. Utan här rör det sig om att den fascistiska visionen kräver ett massivt folkligt stöd för att kunnas genomföras, även om visionen formulerades av en självutnämnd elit. Massmobiliseringen är kravet på maktövertagandet, det är massan i sig som ska återfödas; nationen blir frukten av detta. Inom den radikal-nationalistiska visionen står nationens intressen överordnat allt annat – allt som görs inom nationen är för att tjäna nationen. Fundamentalt avvisar fascismen liberala principer av parlamentarism, pluralism, individens rättigheter, multikulturalism, så väl som socialistiska principer som bygger på solidaritet och internationalism. Griffins definition av nationalism kommer dock inte till kärnan till hur nationalism opererar, så att säga hur nationen i sig artikuleras och produceras.

1.3.3 Nationalism som diskurs och föreställd gemenskap

Vid sidan om Griffins definition har jag även kommit att förstå nationalismen som en diskurs och som en föreställd gemenskap. Statsvetaren Umut Özkirimli definierar nationalism som en diskurs som ger upphov till ett särskilt sätt att se och tolka världen på, att den ger upphov till en referensram för individer att strukturera och begreppsliggöra verkligheten genom. Här lägger Özkirimli särskild vikt på hur nationalism fungerar i forandet av medvetandet och hävdar att den är ““a semantic space, that expresses through manifold discourses the many kinds of projects, identities, interests and ideologies that make it up””.¹⁷ Han hävdar också att nationalismen försöker etablera sig själv som egen hegemoni och *common sense* med att mål att avlegitimera och utplåna andra diskurser.

¹⁶ Griffin, *The Nature of Fascism*, 146 [e-bok].

¹⁷ Umut Özkirimli, *Theories of nationalism: A critical introduction* (Basingstoke:Palgrave Macmillan, 2010), 207.

Med den identitära rörelsens fokus på kulturkriget som en hegemonisk kamp och sin kritik mot liberalism och socialism, tror jag att Özkirimlis perspektiv kommer vara viktig för att belysa hur rörelsen tolkar och ramar världen, händelser, människor och världens politiska, historiska och kulturella förutsättningar. Med andra ord, genom en diskursiv förståelse av nationalism kan vi närma oss vad som blir bärande i deras vision – den kan visa hur, vid sidan av artikuleringen av ett nationellt “vi”, deras nationalism i sig konstruerar en bild av världen.

Förutom sin sociala och politiska roll, funktionaliserar nationalismen i en betydande socialpsykologisk dimension. Nationen, och den gemenskap den medför, är föreställd, inte given. Detta ska dock inte missförstås som att nationalismen är falsk, eller befinner sig utanför en konkret verklighet. I *Imagined Communities* introducerar Anderson begreppet “föreställd gemenskap” för att undersöka att nationalismen dels uppstod som en kulturell artefakt med ett historiskt förflutet, grundad på materialistiska faktorer som i sin tur ger upphov till ett känslomässigt band till den föreställda gemenskapen, och dels hur nationalismen fungerar som ett sätt att mobilisera stater på. Det är den förstnämnda dimensionen som framförallt öppnar upp till en diskursiv förståelse av nationalismen – hur formulerar den ett gemensamt, föreställt öde, en idé om en naturlig förankring mellan subjektet och en geografisk plats och hur motiverar detta således människan att kunna offra sitt liv för denna föreställning?¹⁸ I denna uppsats kommer begreppet “föreställd gemenskap” undersökas i förhållande till den identitära rörelsen framförallt genom de ovanstående frågorna, med syftet att komma i underfund med både hur rörelsen legitimerar sin egen position och hur idén om kulturkriget, vid sidan av andra faktorer, uppstår som komponenter i formulerandet av en nationalistisk gemenskap.

1.3.4 Empatisk metodologi och nationalistiskt narrativ

Jag har även funnit Griffins idéer om metodologisk empati passande för mitt ändamål. Med denna metod strävar Griffin att ta fascisters egna ståndpunkter på allvar – inte för att sympatisera eller berättiga tankarna, utan snarare för att all forskning kring ideologier bör utgå från hur aktörerna själva artikulerar sin sociala kritik och vision.¹⁹ Det är även genom denna metod han menar att vi kan förstå vad som gör att dessa grupper lyckas vinna sympati för sina åsikter. Han citerar historikern George Mosse: “The cultural interpretation [metodologisk empati] of fascism opens up a means to penetrate fascist self-understanding, and such empathy is crucial in order to grasp how people saw the movement, something which cannot be ignored or evaluated merely in retrospect”.

¹⁸ Benedict Anderson, *Imagined Communities*, (London: Verso, 2016), 141.

¹⁹ Lyon kommenterar denna metod i “Appendix: Two Ways of Looking at Fascism” ur *Insurgent Supremacists*, 245.

²⁰ Griffin vill med detta påpeka att när människor börjar omfamna en viss ideologi handlar det inte om att folk, så att säga, tappar kontroll över sig själv (i Griffins exempel: hur nazisterna tog sig till makten) utan att en ideologi fäster sig vid språket och kulturen. Vad fascismen och nazismen lyckades med i sitt maktövertagande var att skapa ett helt nätverk av symboliska samband och betydelser mellan individen och massan, mellan den vita/europén/tysken och den/de andra, och så vidare. Det är just detta som är den identitära rörelsens mål: att vidga rummet och språket, att existera “bortom den moderna civilisationens politiska drivkrafter och dess moraliska förväntningar” för att förklara den, enligt dem, sanna bilden av den sociala ordningen och dess förfall.²¹

Det som även kommer belysas är hur den identitära rörelsen själva är medvetna om språkets och kulturens roll i forandet av människans relation till politik och ideologi. De inser vikten av att skapa en berättelse var i människan finner sin plats. I inledningen till boken *Nation and Narration* hävdar den poststrukturalistiska filosofen Homi K. Bhabha att nationalism fungerar som en politisk rationalisering av den sociala och privata sfären, det är den lins vilken genom alla händelser och upplevelser filtreras.²² Det privata blir politiskt i den mån att inom nationalismen blir människan del i en föreställd storhet. Ideologi konstrueras genom språket, och det föreställda här ska förstås både som verb och adjektiv: nationalismen är en ofärdig, pågående konstruktion av världen. För mottagarna är den beskrivande och tillskriver mening, för aktörerna är den skapande och ämnar att vara interpellande.²³ Som för vilken ideologi som helst, krävs en övertygelse, och inom nationalismen skapas den främst genom det narrativ den målar upp, därav får kulturen en överordnad position inom det nationalistiska projektet. Bhabha menar att nationalismen försöker konstruera de kulturella gränserna av vad en nation är, och det är inom denna bild som eventuella motstridigheter kan förvaras.

Nationalism fungerar inte endast som ett formulerande av ett “vi” och ett “de” – det är en pågående process som hela tiden måste formuleras i relation till sociala förändringar: “the problem of outside/inside must always itself be a process of hybridity, incorporating new ‘people’ in relation

²⁰ George Mosse som citerad i Griffin, “Notes towards the definition of fascist culture: The prospects for synergy between marxist and liberal heuristics”, *Renaissance and Modern Studies Volume 42*, (1999), 107.

²¹ Anton Stigermark, *Memetisk krigföring* (Helsingborg:Logik, 2018), 129.

²² Homi K. Bhabha, “ Introduction: narrating the nation” ur *Nation and Narration*, red. Bhabha (London: Routledge, 2000), 2.

²³ Här och framöver i uppsatsen inspireras jag av Louis Althusserns teori om interpellation. Althusser använde begreppet för att undersöka reproduktionen av det kapitalistiska samhället på en ideologisk nivå. Han använde exemplet av att det får subjektet att uppfatta sig som kallad av det kapitalistiska samhället, där subjektet så att säga finner sig själv och förstår sig själv i relation till samhället. Den kallelse är hur ideologin opererar. I relation till min studie kommer jag att använda begreppet för att signalera hur subjektet kallas till ideologin, och samtidigt hur den identitära rörelsen själva försöker att få subjektet att realisera sig själv inom ideologin. Louis Althusser, “Inledning till en teori om ideologiska apparater”, ur *Zenit nr. 1* (1973), 8-35.

to the body politic, generating other sites of meaning and, inevitably, in the political process, producing unmanned sites of political antagonism and unpredictable forces for political representation.”²⁴ Nationen är för Bhabha produktionen av en text vars författare alltid måste försöka maskera samhällets interna konflikter och externa pressningar genom att konstruera en totalitet som är koherent, där dessa motstridigheter eller konflikter så att säga inte läcker ut. Nationalismen ämnar att skapa en hegemonisk berättelse som utmanar andra, eller i fallet av de identitära, den rådande hegemonin. Eller som historikern Lloyd Kramer skriver i en kommentar till Bhabha: “it is [...] the presence of ‘otherness’ that both fuels the desire for a fully coherent nation/narrative and also makes it impossible for that totalizing desire to be fulfilled.”²⁵ Bilden av “den andre” måste hela tiden kunna anpassas efter omständigheterna för att upprätthålla totaliteten, likaså krävs ett ständigt pågående affirmerande av vad nationen och dess folk är. Det är ett ständigt producerande av en vän och fiende i realtid.

I samband med den empatiska metodologin ger Bhabhas perspektiv en inblick i hur jag själv kommer förhålla mig till den identitära rörelsens egna metod i framskivandet av sin ideologi. Nationalismen fungerar alltså både som en diskursiv referensram och mobiliserar samt berättigar sociala omvälvningar, och kan liknas vid en text som skriver sig själv. En sådan förståelse kan hjälpa mig att undersöka hur nationalismen skriver fram en koherent världsbild genom begreppet “kulturkriget – eller snarare en sprucken samtid i behov av en koherent världsbild. Metodologiskt innebär detta att i den vision och kritik som läggs fram av den identitära rörelsen, kommer jag även att kunna spåra det som försöker täcka hålen i dess egna världsbild. Alltså, hur opererar nationalism även konspiratoriskt, och när kan ett “vi” och ett “de” omtolkas för att fortfarande bidra med ett koherent system? Vad denna uppsats kommer utgå ifrån, samtidigt som den visar hur, är att rörelsen självmedvetet ämnar att skapa ett kulturellt narrativ. En metodologisk empati kan endast vara fruktbar när den tar sitt studieobjekt på allvar i sitt försök att formulera en ideologi och kultur att interPELLERAS in i. Det är även nödvändigt för att förstå varför människor tilltalas av dessa idéer.

Avslutningsvis, är det viktigt att belysa att denna metodologiska utgångspunkt inte syftar till att kritisera de uttalanden som görs hos den identitära rörelsen. Alltså, om en aktör hävdar att världens problem går att spåra till exempelvis feminism, kommer inte detta påstående att försöka bevisas som sant eller falskt, snarare vill undersökningen visa på *hur* ett påstående som detta fungerar i en bredare vision och kritik från aktörerna själva. Igen, och detta ska noga understrykas,

²⁴ Bhabha, *Nation and Narration*, 4.

²⁵ Lloyd Kramer, “Historical Narratives and the Meaning of Nationalism”, *Journal of the History of Ideas*, Vol. 58, No. 3 (University of Pennsylvania Press, 1997), 537.

bör ej en sådan position missförstås som sympati eller legitimering av de ståndpunkter som framförs.

1.4 Källor och tidigare forskning

Mitt studieobjekts huvudsakliga källmaterial består främst av aktörernas egna texter. Utifrån en granskning av rörelsens bokförlag och huvudsakliga hemsidor har jag identifierat vilka aktörer som tycks bidra mest till rörelsens egenproducerade material. En viktig figur här i Sverige är Daniel Friberg, grundaren av förlaget Arktos som har distribuerat och översatt flera viktiga radikal-nationalistiska texter. Han är även grundaren av den identitära rörelsen i Sverige, där sidan motpol.nu är den viktigaste plattformen. Han är väsentlig för rörelsen eftersom han försöker etablera ett internationellt samarbete mellan olika identitära rörelser, framförallt tillsammans med den amerikanska rörelsens ledare Richard Spencer, som populariserade termen "alt-right".²⁶ Urvalet kommer därför främst baseras på flera av Arktos egna publikationer. Anledningen till detta är tvåfaldig: de har stor spridning samt är aktörerna själva delaktiga i det metapolitiska projektet att utforma en intellektuell grund för rörelsen.

Texten *Manifesto of the French New Right in Year 2000* av Alain De Benoist var en central text i forandet av den identitära rörelsen. Här finns det metapolitiska projektets och kulturkrigets ursprung, med en omläsning av Gramsci. Det är även här vi ser något av ett försök att göra upp med den fascistiska traditionen och historien, genom att omdefiniera ord och begrepp, att kalla sig själva anti-rasister, och etablerandet av en tredje position bortom kapitalism/liberalism och socialism. Vad vi ser här tror jag är fröna av försöket att omdefiniera sig själva, så att säga, byta ut begrepp och ord, med hoppet om att nå en bredare massa med syfte att störta den rådande kulturella hegemonin. Detta försök att omdefiniera sig själva och det politiska fältet blir det så kallade kulturkriget. Även boken *New Culture, New Right: Anti-liberalism in Postmodern Europe* av Michael O'Meara är av vikt här, då det är den identitära rörelsens försök att historisera sig själv.

Andra texter från svenska aktörer som kommer att studeras är Daniel Fribergs *The Real Right Returns*, Anton Stigermarks *Memetisk krigföring*, och *Anarko-fascism* av Jonas Nilsson. Jag kommer även komplettera dessa böcker med att undersöka texter och artiklar från viktiga hemsidor och aktörer internationellt och nationellt. Ur ett metodologiskt perspektiv är det viktigt att studera hemsidor eftersom det är just genom dessa som tankar och idéer sprids till stor del i dag, och där många människor möts. Viktiga sidor är som tidigare nämnt Motpol och Nordfront i Sverige och i USA, hemsidan Counter-Currents. Många av deras texter berör kulturkrigets strategier och

²⁶ Lyon, *Insurgent Supremacists*, 59.

världsbild. Det som är intressant med sociala medier och alternativa medier är hur de blir centrala i formulerandet av en föreställd gemenskap som sträcker sig bortom nationen. Internet blir även ett rekryteringsverktyg, en “safe spot” där tankar om ras och politik kan formuleras utan opposition.²⁷

Mycket av den idéhistoriska forskningen grundar sig i dels spårandet av rörelsens tanketradition och dels i ett försök att förstå det nya inom denna fascistiska rörelse. Roger Griffins verk *Nature of Fascism* blir viktig för att förankra mig i en teoretisk tradition av fascismen. Matthew L. Lyon har med sin bok *Insurgent Supremacists* försökt kartlägga och särskilja flera olika högerextrema rörelser i USA. Vid sidan av andra rörelser lägger han mycket tid på den alternativa högern. Hans verk är viktigt då han pekar på många olika splittringar inom rörelsen, och många olika oväntade domäner som de lyckas penetrera. Tamir Bar-On har skrivit en hel del om den franska nya högern och försökt placera den idéhistoriskt och i relation till Frankrikes politiska klimat. Forskningen här har varit gynnsam för att kunna historiskt kontextualisera uppkomsten av den nya högern och för att se vad som lever kvar hos dem i dagens identitära rörelse. Benjamin R. Teitelbaums studie “Implicitly White: Right-Wing Nihilism and the Politicizing of Ethnocentrism in Multiracial Sweden” har hjälpt mig att identifiera olika koncept som dyker upp i den radikal-nationalistiska världsbilden gällande idén om vithet.²⁸ Slutligen har det svenska forskningsprojektet “Det Vita Fältet”, samtidsforskning om högerextremism, publicerat flera antologier innehållande forskning och essäer som hjälpt mig navigera inom fältet och identifiera luckor. Just artikeln “Hundra år av radikal nationalism” har varit hjälpsam i att visa vad som är nytt med den identitära rörelsen, och författarna pläderar för nya teoretiska verktyg för att förstå denna grupp.

Sekundärlitteraturen kommer främst användas för att placera in den identitära rörelsen i olika kontexter och därigenom motivera retroaktivt användandet av fascism och nationalism som teoretiska verktyg.²⁹ Som redan sagts ska inte fascism förstås som en objektiv kategori som ska försöka identifieras i en rörelse, det är ett ständigt dynamiskt och analytiskt verktyg som bidrar till att visa på hur fascismen förändrar och anpassar sig till nya historiska sammanhang. Vidare, i många fall, fokuserar mycket av den befintliga litteraturen på kartläggning av rörelser och individer,

²⁷ Dahlberg-Grundberg, “Internet som politiskt verktyg”, ur *Den ensamme terroristen?*

²⁸ Gällande vithetsstudier är Tobias Hübinette en ledande forskare. Dock har han lämnats utanför denna studie på grund av uppsatsens avgränsning. Här har i stället Teitelbaums studie använts eftersom han intervjuat de subjekt vars ideologi jag studerar.

²⁹ Även om den identitära rörelsen själva är öppet nationalistisk kommer belysningar av historiska kontexter där nationalism opererat synliggöra hur fascismen och således den identitära rörelsen *själva* använder nationalismen som en diskurs och försök till att formulera en föreställd gemenskap/narrativ.

i detta försvinner ibland en djupare förståelse för hur ideologin opererar.³⁰ Denna uppsats önskar att bli ett bidrag till just en förfinad förståelse för den identitära rörelsens politiska projekt.

1.5 Disposition

Undersökningen börjar med att ta fasta på kulturkrig-begreppet. Jag undersöker vad som sätts på spel i den värld som framställs och hur kulturkriget aktualiserar en existentiell relation till samtiden genom idén om att samhället degenereras. Här granskar jag även hur metapolitiken blir ett väsentligt medel för rörelsens aktivism. Jag undersöker sedan tre komponenter av den föreställda gemenskap som den identitära rörelsen försöker formulera: vithet, manlighet och antifeminism. Här tar jag även fasta på hur kulturkriget synliggörs genom dessa faktorer, och undersöker huvudsakligen hur föreställningen om att det vita subjektet försvinner varit en drivande motivation i den identitära rörelsen. Jag tittar närmare på hur dessa tre komponenter även artikuleras i framförallt positiva och självbekräftande termer. Efter detta undersöker jag slutligen den konspiratoriska dimensionen av den identitära rörelsens världsbild, först och främst genom att centrera kring hur de formulerar en fiende. I förhållande till detta försöker jag etablera en relation mellan funktionen av konspirationen och internet, för att sedan undersöka hur internet blir en vital del i den metapolitiska taktiken. Efter en sammanfattning avslutar jag med att reflektera kring om antifeminism blir en inkörsport till rörelsen och om den identitära ideologin utgör ett faktiskt hot eller inte.

³⁰ Boken *Folk & Identitet* (Göteborg: Korpen, 2018), som berör den alternativa högern och identitära rörelsens utveckling och skrevs av sociologen Göran Dahl, släpptes i slutfasen av detta arbete. På grund av tid och brist på utrymme hade jag inte möjlighet att arbeta in den i min studie.

2. Kulturkriget

2.1 Den degenererade samtiden

Ända sedan fascismens begynnelse har idén om en samtida degenerering varit bärande.³¹ Hos den identitära rörelsen formuleras denna samtidssyn i liknande ord. Det är även fixeringen på ett samhälles, en stat och dess folks, degenerering som iscensätter kulturkriget och målar upp bilden av en fiende som måste utrotas för att folket och nationen ska kunna överleva och återfödas. Om fienden kunde preciseras mer konkret inom, exempelvis, nazismen som juden, finner den hos alternativa högern en mer flexibel och abstrakt form. Visserligen talas det om globalister, kontrollvänstern, feminister, invandrare, folkförrädare och kulturmarxister – vilka vissa av jag återkommer till närmare nedan – hur dessa manifesteras är dock mer ambivalent. Det handlar inte endast om att identifiera folkgrupper eller individer som fiender, utan snarare konstrueras en kultur som sägs förorena samtiden, och anses vara ansvarig för att människor glömt sina band till nationen. Med andra ord, och till skillnad från en ideologi byggd på strikt rasism och antisemitism, grundar sig den identitära rörelsen inte främst på etnisk överlägsenhet (påståendet kan dock utmanas, men även detta återvänds till senare) utan utifrån den etnopluralistiska tanken om rätten till olikhet som hävdar att varje kultur, och ras, är unik och har rätten till att bevara denna påstådda särskildhet. Därigenom finner de framförallt fienden hos de som möjliggjort situationen de hävdar samtiden befinner sig i. Detta tillstånd, ur vilka fienderna manifesteras, måste först kartläggas.

Det svenska identitära bokförlaget Arktos grundare, Daniel Friberg, beskriver i boken *The Real Right Returns* ett samhälle som under 60 års tid successivt transformeras till vad han hävdar är vänsterextremisternas utopi.³² Detta maktövertagande anses ha påbörjats bland annat på universiteten i mitten av århundradet, varav Frankfurtskolan, vid sidan av 68-rörelsen, pekas ut som en av de främsta bakomliggande aktörerna.³³ Friberg hävdar att Frankfurtskolan lanserade idén om den västerländska skulden – en självhatande, och Friberg understryker även att det är en *feminiserad*, föreställning om att den västerländska civilisationen och vita rasen står i skuld till majoriteten av världens problem. Detta menas ha gett upphov till en självdestruktiv social form vars retorik och självrannsakan blivit den dominerande tankefiguren inom den generella befolkningen och media i dag. Inom en samtid där idén om skulden tagit fäste hävdar den identitära rörelsen att vänsterns metapolitiska vinst även har resulterat i att högern kommit att acceptera dess grundteser.

³¹ En utförlig undersökning av detta görs i kapitel 3 och 4 i Griffin, *The Nature of Fascism*.

³² Daniel Friberg, *The Real Right Returns: A Handbook for the True Opposition*, (London: Arktos, 2015), 29 [e-bok].

³³ Inom högerextrema och konspiratoriska falanger dyker Frankfurtskolan ofta upp och refereras till som "kulturmarxister". Se allt från den jungianska psykologen Jordan B. Petersons bok *12 Rules for Life* till den nazistiska terroristen Anders Behring Breiviks manifest. Båda härleder samhällets problemet till påstådda kulturmarxister.

Republikanerna i USA såväl som moderaterna i Sverige har både tvingats att spela på extremvänsterns bollplan. Rörelsen hävdar att denna kulturella hegemoni lämnar ingen orörd, och allt fler människor, politiker och ledare, följer vänsterns påstådda självmordstendenser. Västerlandets ihärdiga antifascism har gått så långt att den tidigare ytterkants-marxismen istället blivit samtidens religion. Friberg beskriver ett Europa “vars fria tyglar ger upphov till en permanent revolution mot tradition, hierarki, och de strukturer och värden som tillät den europeiska civilisationen att blomstra från första början.”³⁴

Den identitära rörelsens förståelse av hegemoni-begreppet går att spåra direkt till den franska nya högern (*Nouvelle Droite*), som under 70-talet gjorde en omläsning av den marxistiska tänkaren Antonio Gramsci.³⁵ En av rörelsens ledande figurer, Alain de Benoist, grundade år 1978 tankesmedjan *Groupement de recherche et d'études pour la civilisation européenne* (GRECE; “Sällskapet för forskning och studier av den europeiska civilisationen”) tillsammans med andra högerintellektuella i Frankrike med syftet att utforma en opposition mot vad de ansåg vara den dåvarande kulturella hegemonin. GRECE försökte popularisera idén om att den europeiska civilisationen tappat fotfästet i sitt eget territorium på grund av vänsterns kulturella dominans och liberalismens återopande av pluralism och en påtvingad multikulturalism. Med ett vokabulär lånat av den marxistiska traditionen inverterade de Benoist bas-superstruktur-formulan och hävdade att det endast genom en kontroll över kulturen som en revolution kan inträffa, eller snarare att revolutionen, övertagandet av staten, sker av sig själv *genom* kulturen vid punkten då den blivit dominant.³⁶ Det är utifrån detta som den franska nya högern formulerar metapolitiken som en kulturell och politisk strategi. Utifrån perspektivet att världen är ett slagfält av idéer vilar metapolitiken på premissen att idéer är fundamentala för kollektivt medvetande och politisk organisation. I inledningen till *Manifesto for a European Renaissance* skriver de Benoist att “history is a result of human will and action, but always within the framework of convictions, beliefs and representations which provide meaning and direction.”³⁷ Idéer och kultur har med andra ord en avgörande kraft och potential i hur vi förstår oss själva inom samhället. Kulturkriget är således framförallt kampen mellan olika idéströmningars överlevnad, vari metapolitiken blir ett medel inom denna kamp.

Inom den svenska identitära rörelsen tycks idén om skulden alltså sätta stopp för någonting som anses vara naturligt inom både nationen och folket. I stället för att bejaka sin etniska, svenska

³⁴ Friberg, *The Real Right Returns*, 60 [e-bok] min översättning.

³⁵ Tamir Bar-On, “Transnationalism and the French Nouvelle Droite”, *Patterns of Prejudice*, 45:3, 203-204.

³⁶ Bar-On, “Transnationalism and the French Nouvelle Droite”, 204.

³⁷ Alain de Benoist & Charles Champetier, *Manifesto for a European renaissance* (London: Arktos, 2012), 10.

identitet tvingar skulden det påstådda vita, europeiska subjekt att anamma attityder och politiska perspektiv som är positiva till invandring och feminism. Dock inte utifrån en politisk vilja utan just utifrån tanken om den påtvingade skulden. Anton Stigermark, före detta kulturpolitisk utskottsledare för SDU och suppleant i SD-Stockholms styrelse, skriver i inledningen till sin bok *Memetisk krigföring* att de politiska konsekvenserna av en attityd centrerad kring västerlandets skuld har banat väg för att svenskar “riskerar att bli en minoritet i sitt eget land”.³⁸ Produkten av kulturkriget som de anser att en vänsterliberal ordning ha orsakat föreställs vara självdestruktiv i den mån att multikulturalism, liberalism och mänskliga rättigheter hotar att utplåna en svensk och europeisk identitet. Vänstern har med andra ord varit framgångsrik i sitt egna metapolitiska projekt, där de genom ett fokus på västerlandets skuld kunnat omdefiniera de förutsättningarna inom vilken politiken, och även subjektet själv, är förstådd.³⁹ Skulden – manifesterad delvis i politisk korrekthet och i bilden av Sverige som en “humanitär stormakt” – undergräver konstant högerens möjlighet att agera eftersom de alltid kan bli kritiserade med anklagelser om exempelvis rasism när den rådande hegemonin utmanas över sin migrationspolitik. Historiskt har både den franska nya höger och olika identitära rörelser berättigat sin existens genom att hävda att de befinner sig i en punkt bortom den rådande vänster-högerdikotomin; de Benoist kallade detta en tredje position, medan dagens svenska rörelse talar helt enkelt om en “sann” höger.

Den kultur och det samhälle de identifierar är mer än ett tillstånd som degenereras, det är ett samhälle som går mot sin utplåning. Inom fascismen är detta en vital punkt i formulerandet av sin egen ideologi – återfödelsen av nationen anses endast kunna ske ur askan av det förfallna.⁴⁰ Idén om kulturkriget återaktualiserar denna bild gång på gång, där allt kommer att förstöras förutom de som inte slukas upp av skuldens överväldigande kraft. Den fascistiska mentaliteten är karaktäriserad av denna akuta och hotande känsla av att människan befinner sig i en historiskt vändpunkt. Denna vändpunkt är inte endast en diagnos av samhället, utan också förutsättningen och motiveringen för den fascistiska visionen i sig själv. Därför är det heller inte bara en fråga om ett immanent, existentiellt hot som är alarmerande, utan fascismen begär också förstörelsen för att lägga ny mark för sin vision. Griffin skriver i *The Nature of Fascism* att idén om samhällets förfall “is necessitated both in theory and in practice by the fascist revolution [and] is seen by its activists not as an end in itself but as the corollary of the regenerative process by which society is to be purged of decadence.”⁴¹ Med andra ord, blir synen av samtiden fast i ett degenererat tillstånd utgångspunkten

³⁸ Stigermark, *Memetisk krigföring*, 11.

³⁹ Stigermark, *Memetisk krigföring*, 15.

⁴⁰ Griffin, *The Nature of Fascism*, 75 [e-bok].

⁴¹ Griffin, *The Nature of Fascism*, 208 [e-bok].

för den identitära rörelsen. Det inbegriper med andra ord en oerhört idealistisk och utopisk vision som begär ett transcenderande av det nuvarande tillståndet, en nästintill kulturell optimism, för att låna Griffins term, som ska motverka den kulturella hegemonin som de identifierar sprickor i.⁴²

Denna kulturella optimism i sin tur kräver att alltid positionera sig mot det negativa som diagnostiseras och som således måste transcenderas. Då de aktivt skriver in sig i en föreställd vändpunkt krävs inte bara en förändring, utan en total kulturell omvälvning av rådande förhållanden. I Jonas Nilssons bok *Anarko-Fascism* blir denna akuta nödvändighet slående. I kapitlet “Lögnen”, som inleds med ett citat av Adolf Hitler, hävdas det att om alla accepterar den kulturella hegemonins lögn förvandlas den i sinom tid till Sanningen med stort S och börjar således genomsyra människan och samhället.⁴³ För Nilsson är denna lögn tron på, vad han kallar, det feminiserade samhället. Likt idén om skulden anses denna del av kulturkriget ha påverkat individer såväl som den nationella och internationella politiken. Vad denna feminisering innebär för Nilsson tycks vara en total utplåning av vad han anser vara organiska, nästan biologiska, hierarkier och traditioner bland människor och i samhället. Nilsson hävdar att genom att ha tillåtit kvinnor äntra vissa delar av arbetsmarknaden skadas traditionella fundament.

Hans huvudsakliga exempel är faktumet att kvinnor nu är en del av försvarsmakten. Detta är en feminisering som anklagas att ha i sin tur gett upphov till den värsta formen av misogyni: “Att lura kvinnor till att de skulle vara lika kapabla som männen till att försvara sig och hänge sig till den ultimata våldsutövningen, måste vara en av de mest misogynna politiska påtryckningarna genom tiderna.”⁴⁴ Nilsson anklagar försvarsmakten för att inte längre vara Sveriges beskyddare, utan snarare blivit en del av det som upprätthåller vänsterns kulturella hegemoni. “Sverige står försvarslöst”, fortsätter han. “[O]ch det har ingenting med det nuvarande försvarsanslaget att göra. Vi har bara *lögnen* att skylla [författarens emfas].”⁴⁵ Kulturkriget uppfattas ha förödande konsekvenser då vänsterns kulturella hegemoni återfinns i nästan alla domäner av det sociala livet – det tvingar alla institutioner att böja sig för dess feminisering och utplånande av skillnader hos människor och nationer.

Det är viktigt att anmärka det extremt akuta i Nilssons text. Visserligen går det hävda att hans bok genomsyras av en stark misogyni, där allt går att koka ner till ett hat mot kvinnans alltmer synliggörande i samhället, men det blir att underminera vad som är av vikt här och riskerar att misslyckas komma i underfund med den känslomässiga bundenheten till det som skrivs fram. Det

⁴² Griffin, *The Nature of Fascism*, 206 [e-bok].

⁴³ Jonas Nilsson, *Anarko-Fascism: Naturen återfödd*, (Helsingborg: Logik, 2017), 13.

⁴⁴ Nilsson, *Anarko-Fascism*, 15.

⁴⁵ Nilsson, *Anarko-Fascism*, 19.

handlar inte enbart om att feminiseringen får att samhället så att säga vändas upp och ner, utan det uppfattas som en krigsförklaring mot vad som anses vara en biologisk ordning och hierarki. Feminiseringen är inte endast politisk korrekthet eller en skuld som västerlandet bär, utan hävdas vara "det största säkerhetspolitiska hotet mot Sverige inte bara i modern tid, utan genom tiderna."⁴⁶ Detta krigiska tillstånd, dessa konstanta hot, är inte endast yttre hot eller potentiella hot. Utan vad som går att särskilja är det immanenta hotet i ordningen som sådan. Visserligen kan en påstådd feminist pekas ut som fienden, men endast i form av bärare av den kulturella hegemonin de positioner sig emot. Där Friberg talar om extremvänstern talar Nilsson i stället om de liberala idealen, vilka han ser vila på en motsättning: anspråket på allas lika rättigheter undergrävs av de som hamnar utanför de som inte går med på deras ideal. Såvida är det ett konstant, pågående krig, där den liberala vänsterns kulturella hegemoni, då den till synes bygger på en inkludering av alla, ändock ämnar att utplåna de som faller utanför, vilket inom den identitära rörelsens fall är det vita, europeiska subjektet. Kulturkriget är ett existentiellt krig lika mycket som det framstår vara ett slagfält mellan motstridiga idéer.

2.2 Folket sover

Kulturkriget iscensätter inte bara ett tillstånd som anses vara i oordning och kaos, utan lika mycket ett subjekt som är i oordning, som upplever en diskrepans mellan sin identitet och den kultur hen befinner sig i. Målet för den identitära rörelsen är således inte endast att identifiera en rådande kultur som måste transcenderas, utan även att denna transcendens i sig kräver en läkning av den diskrepans som orsakats. Det revolutionära inom den fascistiska ideologin, hävdar Griffin, är inte endast i sitt maktövertagande, utan även i subjektets förståelse av sig själv. Det är just därför Griffin använder termen *palingenetic* – återfödelsen – som en nödvändig del av definitionen av fascism. Bakom fascismens teoretiska skrifter, symbolspråk, propaganda och de mer ytliga yttringarna, i form av uniformer, sånger, och så vidare, finns ständigt denna idé om nationens och folkets återfödelse – lika mycket som dess ideologiska kärna är det dess politiska klangbotten som alltid kan härledas tillbaka till.⁴⁷

Nationalismen uppfylls inte endast i form av en politisk realitet, utan först och främst uppstår den som ett system av kulturella signifikationer inom vilket subjektet befinner sig.⁴⁸ Med andra ord, för fascismen, och likväl inom den identitära rörelsen, krävs något mer än en utpekning av felet i samhället för att komma till kärnan av hur nationalismen opererar. Eftersom den identitära

⁴⁶ Nilsson, *Anarko-Fascism*, 24.

⁴⁷ Griffin, *The Nature of Fascism*, 138.

⁴⁸ Bhabha, *Nation and Narration*, 1-2.

rörelsen hävdar att en bundenhet blivit bruten, introducerar de, vid sidan av lögnen, feminiseringen och vänstervridningen av samhället, även idén om glömskan. Folket anses ha glömt sitt sanna ursprung. Detta återkommande begrepp signalerar därför behovet av folkets, och således nationens, uppvaknande. Den identitära rörelsen ser således sig själva som den elit som ska initiera detta nationella uppvaknande hos vilka de pekar ut som folket.

Denna glömska är tvåfaldig enligt Friberg, och det är även i denna glömska det går att identifiera vad som står på spel i kulturkriget: försvinnandet av den europeiska identiteten. För det första anklagas dagens svenskar för att ha glömt sitt historiska medvetande och identitet, för det andra anses de ha tappat hoppet om en framtid som tillhör dem själva.⁴⁹ Istället, har samtidigt tillstånd, bytt ut denna identitet med en som söker njutningar i form av konsumtion, och matar sin skuld genom stöd för massinvandring, identitetspolitik och en ordning som anklagas försöka utplåna skillnader mellan människor. Återigen ekar den kritik som var befintlig inom den franska nya högern och de Benoist. Människan “cannot be a citizen of the world, for the ‘world’ is not a political category. Wanting to be a citizen of the world is to link citizenship to an abstraction drawn from the vocabulary of the Liberal New Class.”⁵⁰ Detta har i sin tur gett upphov till en universell antirasism vars bieffekter är utplånandet av förhållandet till en organisk kultur. Som respons på detta formulerade de Benoist idén om en “differentiell antirasism”, rätten till olikhet, som ämnar att bejaka idén om nationen och folkets särskildhet.⁵¹

Utifrån denna idé och dess förståelse av det degenererade samhällets effekt på människan, menar den nya högern att människans länk till sitt sanna, organiska jag har försvunnit. Kulturen är hos dem vägen till människans essens och det som för henne samman till världen. De hävdar att det ej existerar en universell kultur, utan människan är snarare uppdelad i en myriad olika kulturer. Den amerikanska, akademiskt lagda identitären Michael O’Meara skriver i *New Culture, New Right* att “[e]vident in all that distinguishes a Californian from a man of Connemara, a Chinese from a Cameroon, such different symbolic systems, different ways of making sense of and responding to the world.”⁵² En “organisk enhet” uppstår då denna länk bevaras mellan subjektet och hennes territoritellt bundna kultur – en universell kultur är kulturens, och således individens och slutligen nationens, negation. Vid sidan av en vänstervridning av samhället och liberalismen, anklagas moderniteten, med sin marknadslogik, ha brutit denna naturliga länk. För individen anses inte konsumera kultur, som hon anklagas göra inom vår samtid, utan är ämnad att *applicera* kultur: en

⁴⁹ Friberg, *The Real Right Returns*, 48 [e-bok].

⁵⁰ de Benoist & Champetier, *Manifesto for a European Renaissance*, 55-56

⁵¹ de Benoist & Champetier, *Manifesto for a European Renaissance*, 58.

⁵² Michael O’Meara, *New Culture, New Right: Anti-Liberalism in Post-modern Europe*, (London:Arktos, 2013), 137.

organisk kultur är en levd erfarenhet som skapats av förfäder. Den organiska kulturen *levs* och *upplevs* och anses vara den primära inblicken i en viss kulturs, och således subjektets, egenart.

Denna tanke återopas ständigt inom den svenska identitära rörelsen. Friberg hävdar exempelvis att bakom samtidens fixering på materialism och hedonism existerar en organisk kulturell identitet som behöver bejakas. Likt de Benoist skriver han att den nationalism som den identitära rörelsen står för inte är rasistisk, men heller inte ska missförstås som att vara *antirasistisk*, då antirasism är produkten av det självhatande tillståndet.⁵³ Därför påstår den identitära rörelsen att de är den "sanna" högern just eftersom de hävdar att de bejakar Europas egenart, i kontrast till en globalistisk ordning som snarare försöker skapa en homogen värld: "Vi är männen och kvinnorna av den sanna högern [och] Europa tillhör oss – nu och för alltid."⁵⁴

Utifrån dessa formuleringar försöker den identitära rörelsen antyda att det verkliga offret i samtiden är den vita svensken och europén eftersom idén om den degenererade staten ingjuter glömska och skuld i nationen och dess folk. Skulden anses vara falsk eftersom det vita subjektet påstås exkluderas från att kategoriseras som ett politiskt subjekt; Lögnen är just en lögn eftersom idén om ett feminiserat samhälle som ämnar att utplåna skillnader, utplånar då idén om en svensk och europeisk identitet knuten till en föreställd nation som är territoriellt och etniskt begränsad. Den identitära rörelsen hävdar helt enkelt att i och med att den etniska svensken håller på att bli en minoritet i sitt eget land, har nationens föreställda folk blivit främlingar i Sverige. Griffin hävdar att denna idé om att vara främling är av fundamental vikt i den fascistiska förståelsen av världen, och ger samtidigt en insikt i det känslomässiga bandet det försöker etablera.⁵⁵ Han ger oss exemplet med Tyskland under nazismens frammarsch: "This [a sense of being a foreigner in one's own country] rather than anti-Semitism or middle-class reaction as such accounts for the steady build-up of the [Nazi] party and the SA before 1928, despite the pathetic showing at the ballot box."⁵⁶ Folket sover, är omedvetet om den process som sker på deras bekostnad och befinner sig således vilse utan att direkt veta varför. Den identitära rörelsens motiv blir att påminna vilka de dömer är folket, och därav hävdar de likaså att svensken är det verkliga offret i samtiden.⁵⁷

⁵³ Friberg, *The Real Right Returns*, 36 [e-bok].

⁵⁴ Friberg, *The Real Right Returns*, 46 [e-bok] min översättning.

⁵⁵ Griffin, *The Nature of Fascism*, 414 [e-bok].

⁵⁶ Griffin, *The Nature of Fascism*, 414-415 [e-bok].

⁵⁷ Friberg, "Sverige – terroristernas paradiset", *Motpol*,

<https://motpol.nu/danielfriberg/2016/04/05/sverige-terroristernas-paradis/> (hämtad 18/11-18)

2.3 Politik, nation, folk

Den identitära rörelsen ämnar således att få svensken att inse sin autentiska identitet. Den vänsterliberala sidan i kulturkriget anklagas för att ha aktivt förvrängt politiken till att ignorera nationen och folkets intressen till förmån för humanitära och liberala värden. I detta försvinner svensken från det politiska rummet, vilket i sin tur får Sverige som nation att upphöra att existera, även om staten kvarstår. Den identitära rörelsen önskar att återinföra en stark uppdelning mellan ett vi och ett dem i politiken, och vidare menar att utplåningen av denna dikotomi i sig är ansvarig för borttynandet av en svensk och europeisk identitet.

Början på den europeiska identitetens död anklagas ha skett strax efter andra världskriget. Här beskylls en interventionistisk och globalistisk amerikanism som en av bovarna i dramat, med sitt försök att fastställa ett slags internationell kultur har den utplånat "autentiska och distinkta europeiska kulturer".⁵⁸ Europén, snarare än att hitta en organisk koppling i sitt hemland, överväldigas i stället av en universalitet som ersätter alla former av kulturella erfarenheter, normer och myter. Samtidens ledord hittas i ord som humanism, liberal demokrati och mänskliga rättigheter. Dessa abstraktioner är dock enligt Friberg tomma och uppstod endast ur den misär som följde de två världskrigen. Vidare har accepterandet av massinvandring både underminerat den säregna europeiska identiteten och varit en konsekvens av den västerländska skulden.

Under de senaste åren har den konservativa tänkaren och nazisten Carl Schmitt återaktualiserats bland annat inom vänstern.⁵⁹ Hans kritik mot den liberala hegemonin har använts för att beskriva hur det politiska har upphört att existera inom den liberala demokratin. Vad som måste införas är en tydlig vän och fiende-distinktion i politiken, snarare än att försöka släta ut alla olikheter i något slags parlamentarisk dialog där marknadens intressen och abstrakta värden står överordnade allt annat. Det är endast med införandet av en antagonism som alla olikheter på ett rättvist sätt kan bearbetas och dynamiskt samverka för att ge upphov till en renare och mer politisk form av demokrati. I *Anarko-Fascism* vänder sig även Nilsson till Schmitt, dock ur ett annat perspektiv. Till skillnad från aktörer från ett vänsterperspektiv som anammat Schmitts distinktion i syfte att peka ut behovet av att inkludera flera, motstridiga perspektiv, söker Nilsson snarare en ännu grövre uppdelning mellan ett vi och ett dem för att kunna bibehålla en "sann" europeisk identitet. Han hävdar att lögnen och feminiseringen av samhället fått människan att tro att det finns universella intressen och värden som sträcker sig bortom nationens gränser. Med andra ord finns det

⁵⁸ Friberg, *The Real Right Returns*, 66 [e-bok] min översättning.

⁵⁹ Se framförallt Chantal Mouffes *Om det politiska* (Hägersten: Tankekraft, 2008).

en tro på att “de” kan ge “oss” något som “vi” saknar. Men Nilsson bryter helt med denna tro. I hans egna ord:

Det finns ingenting som kan läggas i den andra vågskålen som skulle göra en integration värt det för ett ‘oss’. Det vill säga, att de vare sig kan erbjuda någonting av värde eller hota med någonting vi inte kan motstå. De är ingenting. Och ett hopblandade av ett ‘oss’ med ett ‘dem’ kommer att leda till att vi också blir ingenting.⁶⁰

Där exempelvis Chantal Mouffe menar att motsidigheter kan försonas utifrån en respekt för samtliga olikheter, hävdar den identitära rörelsen snarare att dessa dialoger inte ens ska påbörjas då de i sig själva undergräver rätten till olikhet mellan nationer. Det går att ställa ett likhetstecken i Nilssons värld mellan det politiska, nationen, folket och den vita, europén. Det europeiska, eller svenska, folket kan endast existera i relation till andra nationer, vars säregna intressen inte kan slätas över i en global eller liberal världsbild. Det är där lögnen och glömskan infinner sig i den identitära världsbilden, och det är återigen där kulturkrigets existentiella dimensioner uttrycker sig. Utan uppdelningen, ingen identitet att kunna kämpa för, och heller ingen identitet att hålla fast i när samtiden har förfallit – vad annars ska springa ur askan?

Griffin hävdar att fascismen historiskt sett har utnyttjat människans behov för grupptillhörighet genom att ständigt ta den till sin extrem. Början av 1900-talets teorier kring masspsykologi var betydande för uppkomsten av ideologin. Hårda distinktioner etablerades mellan ett “vi”, där “de andra” och den kultur de medförde ansågs vara ett direkt existentiellt hot. Medvetet försökte fascismen tala till de irrationella rädslorna hos folket. Griffin kallar detta en “sense-making crisis”, som ämnar att lägga grunden för “‘alternate world views’ which ‘harness emotional arousal and ... guide persons to a renewed sense of meaning in the world’, one based on ‘both an explanation of the failure and a reason for hope’”.⁶¹ Denna kris är av fundamental vikt för att idén om återfödelsen ska kunna fästa sig hos subjekten.

Hos Nilsson är det inte bara att politiken som sådan undviks inom den liberala ordningen, utan eftersom ingen fiende pekats ut kan heller inte ett “vi” etableras. Liksom O’Mearas utläggning av den franska nya högerens tro på en organisk enhet, kvarstår denna idé inom den svenska identitära rörelsen. Den liberala demokratin har skurit av rötterna till något som menas finnas inneboende den europeiska medborgaren, en nästintill ontologisk dimension hos människan vars avsaknad både signalerar individens såväl som samhällets dekadens och förfall. Eller som det även heter i de

⁶⁰ Nilsson, *Anarko-Fascism*, 34.

⁶¹ Griffin, *The Nature of Fascism*, 776 [e-bok].

Benoists manifest, “[a]ll men have in common their human nature, without which they would not be able to understand each other, but their common membership in the species always expresses itself in a single *context* [...] In this sense, humanity is irreducibly plural: diversity is part of its very essence [emfas i original]”.⁶²

För den identitära rörelsen är det alltså nödvändigt att bevara denna kulturella pluralism, det är bland annat det som står på spel i kulturkriget – motståndaren inom denna dikotomi förespråkar en kultur som anklagas vara en som suddar bort dessa distinkta gränser. Vad som skiljer den identitära rörelsen från tidigare fascistiska ideologier är just hur de lägger emfas på pluralism snarare än en överlägsenhet. Även om till exempel bilden av migranten manifesterar ett symptom av det problem den identitära rörelsen ser, ligger sällan problemet i “den andre” som sådan. Snarare rör det sig om att “den andre” befinner sig *här*, i fel territorium, och att samhället befinner sig i ett tillstånd där människor tror att alla kan bli inkluderade. Inom kritiken av multikulturalism döljer den identitära rörelsen sig samtidigt bakom en venér av att vara för multikulturalism, men inte i form av ett kosmopolitisk universum, utan i form av ett uppdelad pluriversum. Kultur är något vi alla delar samtidigt som det signalerar vår unika säregenhet.

Det är inom denna klyfta som samtidens folk befinner sig, kluven mellan en kultur som försöker påtvinga en universell multikulturalism och en till synes organisk, naturlig, till och med biologisk, “sann” kultur som kräver sin distinkthet. Kulturkriget som den identitära rörelsen hävdar att de befinner i sig är därav existentiell då dessa rötter hotas av att klippas av för alltid. Det är just glömskan av denna naturliga identitet som tycks leda till samhällets slutgiltiga förfall, en total upplösning av en föreställd gemenskap och historia som sträcker sig bak i hundratals år.

I ett avsnitt av podcasten *Motgift* debatterar den nordiska alternativhögerns grundare, Christopher Dulny, mot en svensk YouTube-profil som kallar sig själv “den arga blatten”.⁶³ Den sistnämnde, mest känd för att vara invandringskritisk, försöker komma till roten av varför det är så viktigt för den identitära rörelsen att behöva bo i ett homogent samhälle. I en insiktsfull stund blottas den rädsla som Dulny upplever. Han anklagar nämligen “den arga blatten” för att inte någonsin kunna förstå detta, då han som utländsk född befinner sig i ett land som inte är hans egna står han offer till en identitetskris. En liknande rädsla infinner sig i Nilssons bok, där han under sin anklagelse för det feminiserade samhället utropar att denna lögn och skuld som genomsyrar folket

⁶² de Benoist & Champetier, *Manifesto for a European Renaissance*, 29.

⁶³ “Debatt: Christoffer Dulny vs. "Arg blatte talar" om identitet, politik och visioner för Sverige”, *Motgift*, <https://www.youtube.com/watch?v=GScAtxTAd94> (hämtad 10/11-18)

och politiken (här i form av migrationspolitiken) har utmynnat i att “vi, svenskar, fräntas *rätten* till vårt land [emfas i original]”.⁶⁴

3. Komponenter av föreställd gemenskap

Inom den identitära rörelsen tycks framförallt tre komponenter vara av särskild vikt i formulerandet av en föreställd gemenskap: en idé om vithet, ett mansideal och en anti-feminism. Alla dessa tre faktorer förhåller sig till varandra genom att även i dem aktualiseras kulturkriget – den vithet och manlighet den identitära rörelsen eftersträvar är så att säga begränsad av den feminism de uppfattar vara en del av den kulturella hegemoni de bekämpar. Som synligt i både Fribergs och Nilssons texter åberopas det att något blivit fräntaget deras idé om folket och nationen; i glömskan och lögnen försvinner den autentiska identitet som de identifierar sig med. I kontrast till den skuld och det självhat som den identitära rörelsen anklagar hegemonin för att bedriva, är idén om folket och nationen i stället ständigt affirmerande och positiv.

I Andersons *Imagined Communities* förstås både språket och det materiella, i form av exempelvis tidningar och romaner, vara bidragande faktorer i formulerandet av en föreställd gemenskap. Denna föreställda gemenskap hävdar ett “vi är här tillsammans”, även om dessa individer aldrig kommer att träffas, och att relationen mellan dem inte går bortom denna föreställning.⁶⁵ Andersons tankar om hur denna föreställning ger upphov till en mobilisering och organisering av staten är inte av intresse här, utan snarare det känslomässiga bandet som denna föreställda gemenskap lyckas generera, framförallt i form av en självuppoftande kärlek till den föreställda nationen.⁶⁶

Det Andersons hävdar är inte bara hur nationalismen ger upphov till “den andre”, som formuleras i termer av rädsla och hat. Utan vad som är väsentligt är nationalismens förmåga att inspirera kärlek i ett ständigt självbegränsande av nationen och dess folk. Detta är på grund av att idén om nationalismen vilar på föreställningen om att nationen inte är något som väljs, utan att det existerar en naturlig bundenhet till den. Han skriver, “in everything ‘natural’ there is always something unchosen. In this way, nation-ness is assimilated to skin-colour, gender, parentage and birth-era – all those things one can not help.”⁶⁷ Därav gör Anderson en distinktion mellan nationalism och rasism i den mån att nationalismen föreställer nationen i termer av ett delat, historiskt öde, medan rasismen snarare vilar på tanken om en evig förorening hos de grupper den

⁶⁴ Nilsson, *Anarko-Fascism*, 43.

⁶⁵ Anderson, *Imagined Communities*, 56.

⁶⁶ Anderson, *Imagined Communities*, 141.

⁶⁷ Anderson, *Imagined Communities*, 143.

hatar.⁶⁸ Denna naturliga bundenhet är, vid sidan av tanken om ett uppvaknande, en central ideologisk dragningskraft hos den identitära rörelsen – det är inte bara en samtid i förfall, det är som tidigare konstaterat något som upplevs som autentiskt och just territoriellt och kulturellt bundet vars existens hotas.

Likt introduktionens insisterande på vikten av att inte endast kalla individer eller rörelser för fascister, vill jag argumentera för att lockelsen till den identitära rörelsen inte går att identifiera i rasismen (även om ett förverkligande av deras politik skulle utgå från en rasistisk praktik).⁶⁹ Det är inte att säga att rasism inte är en påtaglig dimension inom den identitära rörelsen, utan att rasismen inte är en tillräcklig förklaring för den känslomässiga bundenheten till den föreställda gemenskapen.

⁷⁰ Att närmare undersöka de tre ovanstående komponenterna i ljuset av deras positiva konnotationer uppstår möjligheten att, i Griffins termer, kunna få en empatisk inblick in i vad som är åtråvärt i själva rörelsen. Vidare öppnar det förhoppningsvis upp till att penetrera den identitära självförståelsen.⁷¹

3.1 Vithet som föreställd gemenskap

En av de mest kärnfulla dimensionerna av att förstå nationalism som en diskurs är hur den ger upphov till ett självmedvetande och en referensram, den liksom griper tag i subjektets kropp. I fallet med den identitära rörelsen blir den identitetsskapande just genom sitt anspråk på vithet. Den svenska identitära rörelsen eftersträvar att introducera vad de anser har blivit ett tabubelagt ämne in i politiken och den kulturella sfären: nationalismen. Att återigen göra nationalismen till en politisk överideologi ämnar att just införliva den akuta dimension hos subjekten de önskar interpellera. Det är däri vikten av idén om svensken, eller snarare den vita rasen, som det sanna, samtida offret tycks få sin kraft – det är något av ett extremt, positivt värde som bör bevaras. Den degenererade samtid som målas upp anses i sin grund ansedd vara en falsk berättelse. Idén om Sverige som exempelvis en humanitär stormakt är enligt rörelsen verklighetsfrånvärd och samtidigt en berättelse som utplånar det de önskar bevara.⁷² Stigermark hävdar att hans rörelse måste skriva sin egen berättelse, en som bejakar vitheten och ger upphov till det nationalistiska intresset. Han skriver att en “av de

⁶⁸ Anderson, *Imagined Communities*, 149.

⁶⁹ Låt oss ta tanken om rätten till olikhet till sin extrema punkt – skulle det inte innebära en massdeportering utan motstycke?

⁷⁰ Gällande rasismen inom den identitära rörelsen: exempelvis hävdar Dulny i den ovan nämnda podcasten att en kvinna får skylla sig själv om hon har ett förhållande med en utländsk man, då hon utsätter sig för en risk just genom att ha en relation med mannen i fråga. Här blottas både en rasism och formulering av ett “vi” som anses vara hotad av närvaron av en “de andra”.

⁷¹ Griffin, *The Nature of Fascism*, 107.

⁷² Stigermark, *Memetisk krigföring*, 61.

mest avgörande uppgifterna är därmed att bidra till att skapa en ny berättelse inom vilken det uppstår en matchning mellan identiteten och intressena.”⁷³ När den identitära rörelsen pratar om kultur och berättelser talar de lika mycket om ras och etnicitet. Ibland är detta mindre explicit hos vissa aktörer än hos andra. Genom att vända sig till begynnelsen av både den amerikanska identitära rörelsens och den alternativa högerns projekt framstår det som tydligt att den bakomliggande motivationen centrerar kring just tanken om den vita rasens överlevnad.

Begreppet “alt-right” populariserades, som redan konstaterat, av identitären Richard Spencer år 2008. Han är en prominent figur inom vitnationalistiska rörelser i USA och kom att etablera relationer med andra aktörer och publikationer i landet, bland annat *Counter-Current Publishing*, som önskade att fortsätta den franska nya högerns projekt med det uttalade målet att lägga grunden för en vit etnostat i USA.⁷⁴ Spencer, vid sidan av *Counter-Currents* kom att bli den viktigaste plattformen i USA, och kom senare att influera den nordiska rörelsen.

I Sveriges splittrade miljö av vitnationalism och högerextremism har den identitära rörelsen lyckats överlappa konflikter kring rasfrågan genom sitt fokus på etnopluralismen.⁷⁵ Som den franska nya högerns plädering för en differentiell rasism, försökte de snarare tala om olika kulturers särart och vikten av att bevara dem. När det Sverigedemokratiska utbrytarpartiet Nationaldemokraterna föll samman år 2006 fick det nationalistiska bokförlaget Nordiska förlaget möjlighet att tänka om sin strategi.⁷⁶ Målet var att ge upphov till ett nationalistiskt medieimperium, och förlaget började sin karriär med att översätta och distribuera den amerikanska debattören Richard McCullochs texter och böcker om en ny rasteori som även den grundade sig på kulturella skillnader över biologiska sådana. Här frodades idéer om etnopluralism och etnisk mångfald utifrån drömmen om en värld i olika etnostater. Tillsammans med andra tidningar och förlag ämnade Nordiska förlaget att skapa en större organisering som skulle arbeta för förverkandet av en nationell svensk stat. Detta projekt kom att kallas det Nordiska förbundet. Journalisten Matthias Wåg citerar ett internt mail från organisationen i sin artikel “Nationell kulturkamp – från vitmakt-musik till metapolitik” där syftet blir tydligt: “Nordiska förbundet kommer således [snarare] att verka som en skola, en skola som arbetar med en folkbildningsprocess, den process som initierats genom Nordiska förlagets verksamhetsfär, än [som] ett politiskt parti eller gruppering”.⁷⁷ Här talas det igen om försöket att

⁷³ Stigermark, *Memetisk krigföring*, 62.

⁷⁴ Lyon, *Insurgent Supremacists*, 59.

⁷⁵ Markus Lundström & Tomas Lundström, “Hundra år av radikal nationalism”, ur *Det Vita Fältet III: Samtida forskning om högerextremism*, red. Mats Deland, Fredrik Hertzberg & Thomas Hvitfeldt (Lund: Arkiv, 2016), 52.

⁷⁶ Mathias Wåg, “Nationell kulturkamp – från vitmakt-musik till metapolitik”, ur *Det Vita Fältet: Samtida forskning om högerextremism*, red. Deland, Hertzberg & Hvitfeldt (Uppsala, 2010), 106.

⁷⁷ Mathias Wåg, “Nationell kulturkamp – från vitmakt-musik till metapolitik”, ur *Det Vita Fältet*, red. Deland, Hertzberg & Hvitfeldt, 108.

etablera en tankesmedja, en intellektuell framtida bas snarare än politisk parti, som önskar att lägga en teoretisk grund för en framtida etnostat. Nordiska förbundet lyckades centralisera flera tidningsprojekt, skribenter och hemsidor under ett och samma paraply under senare hälften av 2000-talet.

Den nordiska alternativhögern skapas år 2017 som ett svar på “alt-right” i USA, även den med syftet att normalisera vitnationalistiska idéer.⁷⁸ En av de ledande figurerna vid sidan av Friberg är Christopher Dulny som motiverar rörelsens existens med hänvisning till att “européer byts ut till en mer servil brun underklass.”⁷⁹ Här åberopas uppvaknandet, och återfödelsen, av folket vid sidan av provokativ retorik. Likt sin amerikanska motpart är den svenska rörelsen explicit med sitt syfte att endast tala till vad som anses vara vita människor. Trots att det finns en skämtsam ton i många av Dulnys texter, genom att använda sig av termer som “rymdvikingar”, “vitt galaktiskt imperium”, och att verkligheten refereras till som “kötrymden”, åberopas ändå kulturkrigets akuta dimensioner.⁸⁰ Det är ständigt drömmen om en vit etnostat som ligger som grund till rörelsen.

Förutom att anse sig själva vara beskyddare av nationen, menar de även att de upprätthåller något evigt i de traditioner de åberopar, en delad, gemensam historia vars kultur är geografiskt bunden. Utgångspunkten för mycket av deras kritik mot samhället är återigen tanken om en svensk utplåning och att människor hänförs av en lögn som resulterar i att relationen till en nationell identitet brutits. Det är sällan hatet mot en annan grupp som tycks motivera skrifterna, utan hatet är snarare resultatet än vägen in. Om en föraktfull attityd uttrycks är det huvudsakligen utifrån premissen att objektet av föraktet anses vara ett existentiellt hot mot nationen och dess folk.

I sin artikel “Implicitly White: Right-Wing Nihilism and the Politicizing of Ethnocentrism in Multiracial Sweden” utforskar etnografen Benjamin R. Teitelbaum den nationalistiska bundenheten genom ett fenomen som han kallar *implicit whiteness* i förhållande till olika nationalistiska subjekt som han har intervjuat. Han berättar att många nationalister hävdar att när de deltar i evenemang eller sammanslutningar där endast etniskt vita befinner sig uppstår en stark känsla av välbehag och tillhörighet bland deltagarna.⁸¹ Teitelbaum förklarar att aktörerna hävdar att denna känsla inte bara uppstår hos folk som identifierar sig som nationalister, utan de argumenterar för att detta är något *implicit* i människan som sådan, en omedveten sammanhörande som uppstår i själva mötet med

⁷⁸ Friberg, “Alternativhögern etablerar sig i Norden”, *Motpol*, <https://motpol.nu/danielfriberg/2017/05/11/alternativhogern-etablerar-sig-i-norden/> (hämtad 12/11/18)

⁷⁹ Christopher Dulny, “Har vi startat elden?”, *Nordisk alternativhöger*, <https://www.altnorden.se/2017/05/19/har-vi-startat-elden/> (hämtad 16/11-18).

⁸⁰ Dulny, “Vi tar får egen sida och vi gör det nu”, *Nordisk alternativhöger*, <https://www.altnorden.se/2017/06/06/vi-tar-var-egen-sida-och-vi-gor-det-nu/> (hämtad 16/11-18).

⁸¹ Benjamin R. Teitelbaum, "Implicitly White: Right-Wing Nihilism and the Politicizing of Ethnocentrism in Multiracial Sweden", *Scandinavian Studies* 89.2 (2017), 160.

andra. Således vill jag argumentera för att fenomenet implicit vithet inom den nationalistiska rörelsen berör någonting som finns inom den identitära rörelsen: att identifiera sig som vit inte endast sker utifrån rasistiska motiv, utan är lika mycket i en process av ett affirmerande av subjektet. Själva identifikationen är tvåfaldig, å ena sidan öppnar den upp för en föreställd gemenskap, å andra sidan är identifikation i sig själv ett sätt att utmana vad man dömer vara den vänsterliberala ordningen. I den identitära rörelsens extraparlamentariska aktivism tycks själva nationalismen som en medveten skapad diskurs existera som en kraft som utmanar den samtida ordningen, samtidigt som den lägger grund för den föreställda gemenskapen och nationalismen.

3.2 Maskulinitet som föreställd gemenskap

Gång på gång åberopas kulturkrigets akuta dimensioner: Sverige anses vara dött, och det upplevs inte vara långt bort från att Sveriges folk dör tillsammans med det. Vid sidan av den vithet som uppmanas att bevaras hävdar den identitära rörelsen explicit att det är just vita män som ska utgöra gemenskapens grund och därmed de som ska försvara folket. I en värld som anklagas lägga sitt fokus på minoriteter och icke-svenskar, och som tillskriver skuld till den västerländska mannen, tycks den identitära rörelsen invertera dessa anklagelser och i stället hävdar ett 'nej, vi är perfekta och vackra' och kallar till män att stå upp för sin etnicitet och att stå emot oppositionen med sina egna händer. Eller som Nilsson själv uttrycker det, "[vi] behöver en maskulin elit som kan ta tillbaka det som rättmätigt är vårt. Vi är män, det största odjuret inte bara på vår planet utan i hela galaxen, är det något annat därute så kommer det också att bevisas i gärning."⁸²

Trots den identitära och alternativa högerns fokus på kulturkrigets mediala dimension, samt uppmaningen att kriget bör föras på idéernas slagfält, bör inte detta missförstås som att det endast ska ske på internet eller som en strikt teoretisk aktivism.⁸³ Den identitära rörelsen önskar lika mycket att folk ska göra allt i sin kraft för att synliggöra det vitnationalistiska budskapet även bortom skärmen. Om kulturkriget ska uppfattas som ett verkligt hot, krävs med andra ord samtidigt verkliga reaktioner i form av en aktivism som även förs på gatorna och i det vardagliga livet. Fascismens revolutionära transcenderande – både politiskt och inom subjekten själva – realiseras i massorna som ska inspireras av den självutnämnda, elitistiska förtruppen. Det populistiska inom fascismen är igen inte grundat i en missnöjespolitik, utan kräver folkligt stöd för att legitimera sin egen position eftersom deras politik ämnar att direkt tilltala en föreställd gemenskap. Därav måste kulturkrigets akuta dimensioner tala direkt till subjektet, eftersom även om rörelsen är tänkt att

⁸² Nilsson, *Anarko-Fascism*, 58.

⁸³ Exempelvis anklagar Stigermark den franska nya högern för att ha varit för esoterisk, och hävdar att de riskerade att bli lika elitistiska som den vänsterpräglade akademien de attackerade. Se sidan 41 i *Memetisk krigföring*.

ledas av en elit förlitar sig samma elit på uppvaknandet hos folket. Den identitära rörelsen tycks vara medvetna om detta själva: när det nationalistiska språket, referensramen och världsbilden anses ha etablerats uppmanar de därefter till handlingen. Hur försöker den identitära rörelsen förbereda sig själva och de subjekt de begär inför idén om Sveriges förfall och det som måste resa ur askan? Om det slutgiltiga målet är ett maktövertagande krävs villiga subjekt som ska möjliggöra detta.

Den identitära rörelsen uppmanar ofta sina läsare att se det nationalistiska målet som ett äventyr, inom vilket subjektet kan realisera den vithet och manlighet som anklagas ha blivit ignorerade av den kulturella hegemonin. Inom den äventyrliga dimensionen av kulturkriget åkallas idén om att män faktiskt har möjligheten att förändra historien om en väljer att ta den föreställda striden på allvar utanför internet. “Var stolt, var stark, och bli den du är”, proklamerar Dulny exempelvis i slutet av en artikel; “Låt äventyret börja!” utropar Friberg efter att ha hävdat att det är ett moraliskt ansvar att rädda Sverige.⁸⁴ Det här även här som den existentiella aspekten av gemenskapen blottas: det föreställda ödet och historien kan endast förbli genom de specifika, vita subjekt som rörelsen önskar att interpellera. De kallar till en viss typ av man (och, i vissa fall, kvinna) som bär ansvaret för den vita rasens överlevnad: det är han som lyckas avstå från idéerna som den kulturella hegemonin sprider – han som så att säga inte har blivit hänförd av tankarna om exempelvis den västerländska skulden och feminiseringen. Friberg skriver, “[f]ör denna skara män som har sitt förnuft och testosteronnivå intakt blir det naturligt att känna att ni vill – att det rentav är er plikt att – göra något åt saken och resa er upp till försvar för vår kultur, civilisation och vårt sätt att leva på. Förhoppningsvis tillhör *just du* som läser denna text denna *utvalda* skara män [författarens emfas]”.⁸⁵

Inom detta manlighetsideal – där en man bör träna, gifta sig med en kvinna, få vita barn och inte “luras” av en dekonstruerande genusvetenskap – formuleras både en idé om nationen och dess folk, och *samtidigt* en kritik mot fienden, i ett och samma drag.⁸⁶ I sin elitistiska vision hävdar den identitära rörelsen se igenom den samtida lögnen och åberopar kulturkrigets verkliga effekter som faktiskt levda erfarenheter. Kulturkriget aktualiseras i språket genom ständiga associationer till liv och död, till ett vi och dem i opposition mot varandra. Det uttalade målet att lägga en intellektuell grund för idéer om en vit etnostat stannar inte på ett spekulativt plan, utan pekar alltid mot ett hot som bör tas itu med.

⁸⁴ Dulny, “Vi tar vår egen sida och vi gör det nu”, *Nordisk alternativhöger*, <https://www.altnorden.se/2017/06/06/vi-tar-var-egen-sida-och-vi-gor-det-nu/> (hämtad 16/11-18); Friberg, *The Real Right Returns*, 252 [e-bok] min översättning.

⁸⁵ Friberg, *The Real Right Return*, 101 [e-bok].

⁸⁶ Friberg, *The Real Right Return*, 101 [e-bok].

Det emotionella band inom den föreställda gemenskapen som Benedict Anderson talar om hittar resonans hos Griffin när han beskriver fascismens förlitan på ett genuint, känslomässigt engagemang hos individerna den söker att interpellera in till sin ideologi.⁸⁷ Fascisten, eller i detta fall det identitära subjektet, är den som löst den tidigare nämnda "sense-making crisis", omvandlat den till mytiska dimensioner och gett upphov till en känsla av helhet både inom det föreställda folket och nationen.⁸⁸ Maskuliniteten opererar här som ett tillstånd ur vilket både uppvaknandet och återfödelsen kan träda fram. Griffin refererar till den tyska sociologen Klaus Theweleit som skrev det inflytelserika verket *Männerphantasien* (översatt till *Mansfantasier* på svenska), baserad på studier om rollen av maskulinitet i den tyska fascismen, och hävdar att upptagenheten med manligheten skapar en föreställd länk mellan individer och det föreställda hotet. Lika mycket som att kulturkriget är ett mot nationen och folket, är det ett hot mot den åtråvärda och föreställda manligheten som menas vara i kris på grund av det degenererade och feminiserade samhället. Om männens manlighet utplånas, kan nationen inte överleva. Griffin citerar Theweleit: "The man is released from a world that is rotten and sinking (from the morass of femaleness): he finally dissolves in battle."⁸⁹ Den mytiska kärnan av återfödelsen identifierar sig således direkt med denna manlighet som den identitära rörelsen fokuserar på – den manlighet som hotas av samhället kan försonas genom den aktivism som kulturkriget kräver. Eller snarare, nationen och folkets överlevnad, kräver mannen som inser sitt sanna jag.

3.3 Antifeminism som föreställd gemenskap

Både föreställningarna om vithet och maskulinitet, och den gemenskap de lägger grunden för, leder slutligen till ytterligare en dikotomi mellan det begärda subjektet och vad den degenererade samtiden och kulturella hegemonin står för. Ännu en gång åberopas kulturkriget lika mycket på ett existentiellt som på ett politiskt plan. Feminismen, lika mycket som det påstådda feminiserade och vänstervridna samhället, anklagas vara bärare av det som den degenererade samtiden ger upphov till. Den föreställda gemenskapen aktualiseras inom denna dikotomi, genom att hävda att 'vi är detta vars existens ni ignorerar!' Även om det i stora drag går att identifiera en *antifeminism* är den likväl förstärkande av den nationalistiska identiteten. Antifeminismen är inte negativ i den mån att den identitära rörelsen endast enas i sitt hat mot feminismen (även om ett påtagligt förakt finns), utan snarare avvisar de feminismen eftersom de hävdar att dess idéer undanröjer något de anser de har rättighet till. Feminismen står i fundamental opposition mot deras föreställning om vithet och

⁸⁷ Griffin, *The Nature of Fascism*, 788 [e-bok].

⁸⁸ Griffin, *The Nature of Fascism*, 790 [e-bok].

⁸⁹ Klaus Theweleit som citerad i Griffin, *The Nature of Fascism*, 797 [e-bok].

manlighet. Mer än att endast vara ett avfärdande av feminismens idéer är det ett snarare ett bejakande av det som feminismen vänder sig mot.

I mångt och mycket talar den identitära rörelsen sällan direkt till kvinnor själva, utan de beskrivs snarare som objekt vars syfte är att bära vita barn.⁹⁰ Feminismen anklagas ha som slutmål att få vita kvinnor att sluta bära barn, alternativt att få kvinnor att föda icke-svenska barn, vilket i sin tur anses leda vidare till utplåning av det vita folket.⁹¹ Friberg hävdar att vänstern har fått män att “begå misstaget att se kvinnor som jämlika, med samma skyldigheter och förmågor som män.”⁹² Likväl anses kvinnor ha blivit bedragna av denna idé. Likt Nilssons tidigare kommentarer i *Anarko-Fascism* anses det vara ett omvänt och indirekt hot mot kvinnor att få dem att tro att de är kapabla till samma saker som män. “Myten om jämlikhet” som gång på gång refereras till gäller både den om mellan folk/nationer och män/kvinnor. Länken till den organiska kulturen finner här sin biologiska motsvarighet. Det är i rader som dessa som den tidigare skämtsamma tonen får direkta konsekvenser. Bakom en sexism som till synes endast ämnar att provocera, formas likväl en syn på män och kvinnor, uppmanas dessutom subjektet att agera utifrån denna syn.

Även här återaktualiseras kulturkriget. Dess existentiella och akuta dimension, griper tag i idén om nationen och folket och ämnar därmed att etablera en stark, emotionell bundenhet till den vita, manliga identiteten. Återigen, det vita subjektet anses ha fallit utanför det politiska rummet – han och hon *finns inte* längre i den kulturella hegemoni de beskriver. Eller snarare, ingen politik förs i framförallt den vita mannens namn. Vänstern och feminismen anklagas föra ett “brutalt krig mot människan själv”, skriver Friberg och avslutar med att hävda att “naturlig ordning är djupt rotad i människan, och ingen genuspedagogik kan förändra detta faktum. Den sanna Högern förkroppsligar denna ordning, and skapar en enhet av tanke och handling genom den.”⁹³ Antifeminismen är således en förutsättning inom den identitära identiteten och nationalismen, just eftersom den bejakar att ingenting måste förändras i det folk den önskar bevara.

⁹⁰ Friberg, *The Real Right Returns*, 111 [e-bok].

⁹¹ David Yorkshire, “Feminism as the Death of Woman”, Counter-Currents, <https://www.counter-currents.com/2018/07/feminism-as-the-death-of-woman/> (hämtad 13/12-18).

⁹² Friberg, *The Real Right Returns*, 105 [e-bok].

⁹³ Friberg, *The Real Right Returns*, 191 [e-bok].

4. Konspirationen och internet

I dag har internet blivit det huvudsakliga rum inom vilket den identitära rörelsen utför sitt metapolitiska projekt. Radikal-nationalistiska rörelser har en lång historia av att bedriva sin aktivism på olika medier, men det är genom internet som de på senare år fått sitt starkaste uppsving.⁹⁴ En av de främsta anledningarna bakom detta går att utröna i hur radikal-nationalismens redan konspiratoriska dimension sprids ännu enklare på nätet. Som bland annat författaren James Bridle förklarar i sin bok *New Dark Age* frodas konspirationer på internet. Vid sidan av att ge upphov till en föreställd gemenskap, uppstår en medial terräng där idéer och teorier konstant kan få respons och förfinas, justeras och intensifieras.⁹⁵ Det sista kapitlet av denna uppsats kommer centreras kring dels hur idén om hur fienden formas genom konspirationen och hur konspirationen opererar i ett postmodernt tillstånd, och dels hur den identitära rörelsen använder internet för ett samtida metapolitiskt projekt, där den via sociala medier och alternativa kanaler ämnar att formulera en fiende. Metapolitiken kan ses både som en metod som underminerar den rådande hegemonin och som ytterligare en komponent i den föreställda gemenskapen, samtidigt som den ständigt formulerar en fiende. Därav blir alla dessa faktorer av vikt i hur den identitära rörelsen, genom alternativhögern, legitimerar sin egen position. Det konspiratoriska i deras världsbild kräver konstant fienden och aktualiserar sin egen nödvändighet genom den.

4.1 Fienderna bakom kulisserna

Inom kulturkriget uppfattas idéerna som de största hoten snarare än tydliga aktörer. Styrkan med fienderna som den identitära rörelsen formulerar är att de nästintill går att finna var som helst. Även om konsekvenserna av den terräng den identitära rörelsen kartlägger ger upphov till människor som anses ha glömt sin nationella identitet, eller anammar en politik som de hävdar är självdestruktiv, existerar det ändå aktörer som menas upprätthålla denna agenda. Vidare når de bakomliggande motiven – utplånandet av den västerländska civilisationen som ett aktivt mål – nästintill konspiratoriska dimensioner. Ständigt återkommande anses fienden yttra sig i form av media, etablissemang och globalister – dessa är de aktiva aktörerna som menas driva det kulturkrig den identitära rörelsen ser världen befinna sig i. Framförallt får globalismen en bärande roll, då det

⁹⁴ Se exempelvis Wåg i "Nationell kulturkamp – från vitmakt-musik till metapolitik", ur *Det Vita Fältet: Samtida forskning om högerextremism*, red. Deland, Hertzberg & Hvitfeldt, och Dahlberg-Grundbergs bidrag till *Den ensamme terroristen?* om hur nyheter och händelser "ramas in" av nationalistiska aktörer.

⁹⁵ James Bridle, *New Dark Age*, (London:Verso, 2018), se framförallt kapitlet 'Conspiracy'.

anses vara den avgörande kraften som motiverar dessa aktörer i sitt syfte att etablera en världsordning.⁹⁶

Snarare än att fokusera på vad och vem dessa aktörer mer konkret kan tänkas vara, kommer följande i stället undersöka hur idén om en konspiration opererar inom en nationalistisk diskurs och inom kulturkriget. Dock kan ett konkret exempel först ge en inblick in i just hur det konspiratoriska yttrar sig, för att sedan kunna relatera det till en mer generell idé om konspirationens roll i vårt samtida, postmoderna tillstånd.

En av de individer som gång på gång lyfts upp är den liberala finansiären och filantropen George Soros. Inom den mer generella extrema högerrörelsen har han blivit en gemensam fiende, där kritiken mot honom framstår som en ny form av antisemitism vilken lägger fokus på specifika individer snarare än direkta attacker mot den judiska gruppen som sådan.⁹⁷ På flera amerikanska, alternativa medier anklagas han stå bakom varje varje demonstration eller protester från vänstern, till att vara ansvarig för de migranter som söker sig till Europa. *Breitbart*, känd som den amerikanska alternativa högers främsta mediekanal, hävdar exempelvis att Soros finansierar och hyllar den våg av migranter från Honduras, som i amerikansk media under hösten 2018 refererades till som “the caravan”.⁹⁸ Även i den tidigare nämnda amerikanska, identitära publikationen *Counter-Currents* anklagas Soros för att bära ansvaret för framväxten av feministiska organisationer runt om i Europa där det antyds att syftet är att övertyga kvinnor att sluta föda vita barn.⁹⁹

Även inom den svenska identitära rörelsen dyker hans namn upp i flera sammanhang. Bland annat beskrivs han hos Friberg och på Motpol inte bara som en individ med särskilda motiv, utan representerar mer eller mindre “problemet med privata ekonomiska intressen som övertrumfar, eller försöker övertrumfa, nationell självständighet, och staters och individers friheter”.¹⁰⁰ Han upphöjs till nästan mytiska termer, där han bedriver ett påstått “enmanskrig” mot den vita rasen, vilket resulterat i ett meningslöst lidande för samtliga länder i Europa.¹⁰¹ Han blir en individ som således förkroppsligar den ena sidan av det kulturella kriget, där yttringar av det den identitära rörelsen

⁹⁶ Lennart Svensson, “Globalismens natur”, *Motpol*, <https://motpol.nu/princip/2014/08/11/globalismens-natur/> (hämtad 13/12-18).

⁹⁷ Lyon, *Insurgent Supremacists*, 86.

⁹⁸ John Binder, “Soros backed attorneys helping caravan migrants get asylum in U.S.”, *Breitbart*, <https://www.breitbart.com/politics/2018/11/20/soros-backed-attorneys-helping-caravan-migrants-get-asylum-in-u-s/> (hämtad 13/12-18)

⁹⁹ Yorkshire, “Feminism as the Death of Woman”, *Counter-Currents*, <https://www.counter-currents.com/2018/07/feminism-as-the-death-of-woman/> (hämtad 13/12-18).

¹⁰⁰ Friberg, “George Soros – Europas fiende”, *Motpol*, <https://motpol.nu/danielfriberg/2016/04/13/george-soros-europas-fiende/> (hämtad 12/11-18)

¹⁰¹ Friberg, “George Soros – Europas fiende”, *Motpol*, <https://motpol.nu/danielfriberg/2016/04/13/george-soros-europas-fiende/> (hämtad 12/11-18)

ställer sig i opposition mot alltid kan härledas tillbaka till honom på något sätt. Om vi här vänder oss till Bhabha, kan Soros anses representera nationalismens behov av att formulera en fiende som är i konstant dynamik och förändring, som opererar genom att vara en “incomplete signification” som lyckas nästla in i de tomrum inom det kulturella och politiska och försöka ge upphov till en totalitet.¹⁰²

Förutom i fallet av Soros är hela idén om en degenererad samtid som föder ett visst typ av subjekt tecken på denna konspiratoriska dimension hos rörelsen. Genom att hänvisa till att fienden ständigt kan yttra sig överallt eller härledas till specifika individer, lyckas rörelsen dels formulera ett narrativ som flera rörelser på högerkanten kan enas i och dels återigen åberopa det ständigt akuta inom deras ideologi. Att exempelvis hävda att Soros för ett “enmanskrig” mot den resterande världen, och med syftet att själv instifta en ny världsordning, berättigas den egna antagonistiska positionen och existentiella dimensionen av politiken som den svenska identitära rörelsen eftersträvar – den europeiska, föreställda gemenskapen intensifieras i förhållande till idén om lögnens och glömskans försök till världsherravälde. Detta blir tydligt i Nilssons text där han också pratar om vad han anser vara problemet med feminismens påstådda socialkonstruktivism: “Vi, könen, är två olika väsen, och ett samhälle med sin kultur är en förlängning av vilka vi är. Om samhällskulturen ändras till någonting vi *inte* kan upprätthålla, baserat enbart på det social-konstruktivistiska *vad vi vill vara*, så kommer också det samhället att dö ut [emfas i original]”.¹⁰³ Just genom idén av sitt eget försvinnande, som upplevs som något autentiskt och biologiskt förankrat, motiveras och reproduceras den föreställda gemenskapen gång på gång, även i konspirationen.

Dock tjänar inte formulerandet av “den andre” endast funktionen av att ge upphov till en starkare identifikation och ett rörelsebyggande, utan i sin konspiration kan den identitära rörelsen ständigt producera nya fiender i takt med omvärldens förändringar. Matthew N. Lyon hävdar att konspirationen varit ett återkommande tema bland flera extrema rörelser under decennierna, och varit huvudkomponenten som förklaringen på de sociala konflikterna som identifieras.¹⁰⁴ Som redan antytt ligger konspirationens styrka just i totaliteten den lyckas skapa, där hela världens komplexitet reduceras till att vara något som kontrolleras av en extern aktör.

I sin bok *The New Dark Age* undersöker författaren James Bridle konspirationens roll i det nuvarande kapitalistiska stadiet och hävdar att de fungerar som en respons på vad han kallar ett

¹⁰² Bhabha, *Nation and Narration*, 4.

¹⁰³ Nilsson, *Anarko-Fascism*, 73.

¹⁰⁴ Lyon, *Insurgent Supremacists*, vii.

“hyperobject”¹⁰⁵ Han hävdar att det finns vissa fenomen i världen, som global uppvärmning, internet och ekonomiska kriser, som människan finner svåra att begreppsliggöra – fenomen som är för stora att kunna se, som både finns runt om oss och penetrerar vår vardagliga tillvaro:

Hyperobjects happen everywhere at once, but we can only experience them in the local environment. We may perceive hyperobjects as personal because they affect us directly, or imagine them as the products of scientific theory; in fact, they stand outside both our perception and our measurement. They exist without us. Because they are so close and yet so hard to see, they defy our ability to describe them rationally, and to master or overcome them in any traditional sense.¹⁰⁶

Bridle argumenterar att eftersom vi befinner oss i ett särskilt historiskt tillstånd där vi förlitar oss på internet i den grad som vi gör, och samtidigt står i relation till ett nästan oändligt stort ekonomisk och globalt system, uppträder konspirationer som hanterbara versioner av världen. Ett sätt att finna något slags kontroll i en värld som konstant producerar och överflödar oss med information och data, nyheter och nya rum, är att skapa ett narrativ.¹⁰⁷ Dessa narrativ, eller historier, är inte endast förenklade versioner av världen, utan konspirationens övertygelse ligger i sin förmåga att ha ett öppet slut, att alltid ha möjligheten att anpassa sig efter omständigheterna. Vidare, hävdar Bridle, föder internet det konspiratoriska tänkandet just genom att människan kommit att ha en intuitivt tillit för teknologins förmågor att hjälpa oss, att teknologin anses i sig själv vara en förenkling av världen i den mån att den bidrar med redskapen för att kunna hantera den – teknologi, och därmed vår användning av och relation med den anses i förväg vara en förbättring av vår kunskap. Således, inom konspirationen, existerar idén om fienden som en aktör som även den förstår totaliteten av världen, men som snarare använder den i syftet att främja sig själv. Konspirationsteorin blir, på ett sätt, en inblick in i den värld som fienden kontrollerar.

Just konspirationens roll i förhållande till internet kommer återvändas till i nästa kapitel, men innan den identitära rörelsens internetaktivitet undersöks ämnar slutet av denna del att gå djupare in i konspirationens roll för det postmoderna, fragmenterade subjektet. Hur kan vi förstå individens singulära existens och erfarenhet i det komplexa, globala världssystem inom vilken människan befinner sig? I sin bok *Postmodernism or, the Cultural Logic of Late Capitalism* introducerade Fredric Jameson ett försök till ett svar med sitt koncept om kognitiva kartor.¹⁰⁸ Denna tes kom att utvecklas mer i flera texter och tal av Jameson med syfte att formulera ett sätt för

¹⁰⁵ Bridle, *New Dark Age*, 73.

¹⁰⁶ Bridle, *New Dark Age*, 73.

¹⁰⁷ Bridle, *New Dark Age*, 205.

¹⁰⁸ Fredric Jameson, *Postmodernism or, the Cultural Logic of Late Capitalism* (Durham: Duke University Press, 1991).

individen att orientera sig i det postmoderna tillståndet. Genom olika estetiska praktiker, teoretiska projekt och politiska aktiviteter kund ett slags orienteringsredskap till omvärlden utformas som ger upphov till en känsla av navigering i en värld vars totalitet konstant förändras.

Jameson menade att det fragmenterade, postmoderna subjektets vilseledda tillvaro orsakas av problemet kring representation – likt Bridles idé om hyperobjektet, plågas människan av att inte kunna begreppsliggöra och tolka sin egen existens och förutsättningarna som ger upphov till den. Sanningen, eller existensvillkoren, av vår erfarenhet är inte längre förenlig med platsen som den sker på, utan, med sitt exempel av London under 1900-talets början skriver Jameson att “[t]he truth of that limited daily experience of London lies, rather, in India or Jamaica or Hong Kong; it is bound up with the whole colonial system of the British Empire that determines the very quality of the individual’s life.”¹⁰⁹ Detta nätverk är onåbart lika mycket som det är omöjligt att konceptualisera. Det existerar med andra ord globala fenomen helt otillgängliga och främmande för det individuella subjektets medvetande. Inom den postmoderna samtiden intensifieras detta ytterligare, i den mån att själva vår existens saknar representation och endast förblir en återspeglning och fragmentering av kapitalismen och dess kultur. Eller med andra ord: kulturen är endast en spegling av senkapitalismen, och våra sociala förhållanden domineras av den likväl.

Jamesons projekt är att kognitiv kartläggning kan producera tillfälliga orienteringspunkter – föreställda, imaginära representationer av dessa förutsättningar, inte i form av uttömmande totaliteter eller med mål att nå objektiva sanningar om tillståndet, utan just som ett praktiskt förhållningssätt.¹¹⁰ Det är i en text, just vid namn “Cognitive Mapping” som Jameson presenterar sin tes om konspirationens funktion i det postmoderna tillståndet: “Conspiracy [...] is the poor person’s cognitive mapping the postmodern age; it is a degraded figure of the total logic late capital, a desperate attempt to represent the latter’s system, whose failure is marked by its slippage into sheer theme and content.”¹¹¹ Om allt har blivit en representation av kapitalismen, är samtidigt inget det, just i den mån att den maskerar sig som *common sense*, därav förblir en kritik mot systemet i fråga otillräcklig, undflyende eller att systemet i sig absorberar den kritik genom att kommodifiera den ytterligare. Eller för att ännu en gång referera till Jameson, att härleda orsaken till samhällets problem till något bortom de ekonomiska förutsättningarna som dikterar våra liv är att föreställa sig ett annat universum.¹¹²

¹⁰⁹ Fredric Jameson, “Cognitive Mapping”, ur *The Jameson Reader*, red. Michael Hardt & Kathy Weeks, (Oxford: Blackwell, 2000), 278.

¹¹⁰ *The Jameson Reader*, red. Hardt & Weeks, 23.

¹¹¹ Jameson, “Cognitive Mapping”, ur *The Jameson Reader*, red. Hardt & Weeks, 287.

¹¹² Jameson, “Cognitive Mapping”, ur *The Jameson Reader*, red. Hardt & Weeks, 284.

Konspirationens funktion är att etablera en alternativ värld där ekonomiska och politiska förutsättningar ignoreras eller förenklas. Det är ett sätt att presentera endast en källa till de problem som diagnostiseras, och eftersom det inte finns endast en människa – i fallet med den identitära rörelsens exempel George Soros – som drar i spakarna, blottar samtidigt konspirationen just oförmågan i att kunna skapa en totalitet som är hållbar. Konspirationen måste ständigt vara anpassningsbar, alltid kunna spåras till enstaka individer eller grupper snarare än att beakta den extrema komplexiteten i förutsättningarna för världens olika ekonomiska, politiska och kulturella system. Feminismen lyckas inom den identitära rollen bli det som orsakar utplånandet av den föreställda europeiska identiteten. Invandring uppstår som ett hot mot den föreställda gemenskapen medan universitetskulturen, härstammad från Frankfurtskolan, framstår som en kraft som ständigt tvingar andra institutioner att böja sig för dess kraft. Både fiendens abstrakta form (genom att förminska eller förstora till ena sidan av ett pågående kulturkrig) och dess enskilda form (i fall som Soros, eller andra påstådda globalister – och i extrema fall föreställningen om juden) framstår som en något falsk kognitiv karta just på grund av att den erbjuder en totalitet, som snarare än att bejaka en bakomliggande komplexitet, finner sin lösning i att peka ut den enklaste lösningen.

4.2 Internet som metapolitiskt verktyg

Vid sidan av konspirationens förmåga att ge upphov till ett reducerat narrativ som uppfinner källan till samtidens problem, har samtidigt internets okontrollerade och oövervakade terräng i sig dels varit en komponent i att hitta nya människor som hyser sympati till rörelsen och dels skapat en miljö där dagens politiska och acceptabla gränser kan utmanas till synes utan konsekvenser. Internet blir inom den identitära rörelsen både ett sätt för dem att anlita medlemmar och sprida sina idéer såväl som en plattform där de kan föra sin strid i form av det kulturella kriget.

Om tidningar och nyheter – med andra ord, *samverkan* mellan kapitalismen och boktryckarkonsten – enligt Anderson var nödvändiga för uppkomsten av nationalism och föreställd gemenskap under 1800- och 1900-talet, tycks dagens identitära rörelse med sitt förhållande till internet ge upphov till en föreställd gemenskap som sträcker sig bortom en idé om nationens gränser.¹¹³ I en transnationell värld är inte längre språket en av de huvudsakliga komponenterna för att en föreställd gemenskap ska kunna florerar, utan snarare interPELLERAS subjekt in via vad som aktualiseras inom idén om kulturkriget (även om språket självfallet är väsentligt i formulerandet av ideologin menar jag att språket i sig inte för människorna tillsammans eller är tillräckligt för denna

¹¹³ Lundström & Lundström, "Hundra år av radikal nationalism", ur *Det Vita Fältet III*, red. Deland, Hertzberg & Hvitfeldt, 52-53.

typ av nationalism). Det är inom kulturkriget som vikten av ens egen etnicitet blir avgörande för vilken sida man anses stå på. Som vit, men utan att bejaka det identitära projektet, anklagas man dessutom vara självhatande och självdestruktiv, då den kultur man antas bejaka är just den som hävdas stå för utplånandet av den vita rasen.¹¹⁴

Den identitära nationalismen, med dess nätaktivism, ger upphov till en nationalism som inte nödvändigtvis likställer sig med statens gränser. Som redan konstaterat är den territoriella begränsningen flexibel, där inte bara ett Sverige tilltalas, utan även en hel idé om Europa. Den identitära nationalismen transcenderar staten i sitt projekt att forma en transnationell idé om västvärlden och ett Europa som måste kämpas för. Denna nationalism kräver ständigt berättelser i dynamik som ska kunna berättiga detta, därav även alternativa högers framgång i att kunna förena flera grupper på högerkanten.

Internet ger upphov till en plats som står bortom den stat som är ansvarig för nationens förfall, och till en plats som existerar som ett alternativ till den rådande hegemoni de motsätter sig. Det blir en plats där nationalistiska tankar faktiskt får flöda utan att behöva censureras eller filtreras av vad de anser vara kontrollvännern. Därav blir den ständiga provokationen inte bara ett sätt att utmana ordningen, utan även en direkt länk till den egna nationella identiteten – både provokationen och nationalismen står i periferin av den rådande hegemonin, de affirmerar konstant varandra i sin exkludering från ordningen. Likt tanken om att vita människor är de verkliga offren, tycks provokationen bli det medel som förstärker identiteten. Med andra ord blir provokationen ett sätt att visa att man inte är en del av den hegemoniska ordningen, lika mycket som en påminnelse om att man inte glömt sin föreställda, autentiska, nationella identitet.

I dag använder den identitära rörelsen främst internet som ett verktyg för att bedriva sitt metapolitiska projekt. Just den alternativa högern inom Sverige formades som ett medel för att bedriva metapolitik. Med andra ord går det att se den alternativa högern mindre som ett parti eller ideologi i sig, och desto mer som ett av den identitära ideologins verktyg för att få igenom sina idéer. Det är även så "the alt-right" har opererat i USA, inte som en ny strömning som står bakom en särskild politik, plattform eller individ, utan dess framgång låg och ligger främst i att ha gett upphov till ett brett ideologiskt ramverk som lyckats förena flera högergrupper och individer under ett och samma begrepp.¹¹⁵ Det är en sammanhörande grupp i den mån att termen blivit ett paraplybegrepp för individer som uttrycker ett hat mot den rådande kulturella hegemonin, och som uttrycker detta förakt främst på internet. Denna framgång går att härleda till gruppens aktivitet på

¹¹⁴ Författare okänd, "Metapolitisk ordlista: Hanrej", *Nordisk alternativhöger*, <https://www.altnorden.se/metapolitisk-ordlista/hanrej/> (hämtad 10/1-19)

¹¹⁵ Lyon, *Insurgent Supremacists*, 82.

internet och sociala medier, framförallt i samband med USAs presidentval år 2016, där de aktivt målade upp en lättkränkt bild av den värld Donald Trump stod i opposition mot. Som Lyon påpekar i *Insurgent Supremacists* var en av taktikerna att attackera anti-Trump-demonstrationer med sexism, rasism, transfobi och våldtäktshot.¹¹⁶ Målet med dessa attacker – vilka ibland utmynnande till att offentliggöra protesternas deltagare på sociala medier och därefter trakassera dem ytterligare – var att ge upphov till idén om en folkmassa helt svalt och hjärntvättad av en kulturell hegemoni som förespråkar feminism, multikulturalism och så vidare. Här blir det metapolitiska målet att artikulera idén av en människa som är förlorad, känslomässigt styrd, ständigt kränkt och politiskt korrekt.

Vad är strategin i bredare bemärkelse, hur försöker den identitära ideologin operationalisera och aktualisera kulturkriget genom denna taktik och hur bidrar detta till att forma en nationalism? Jag vill argumentera för att det går att se det metapolitiska projektet på internet som tvåfaldigt: att å ena sidan underminera den rådande hegemonin, och att å andra sidan normalisera idéer om nationalismen med mål om att få folk att inse deras autentiska, om än föreställd, identitet. Metapolitiken blir således både ett vapen i kulturkriget och ytterligare en komponent i den föreställda, *vita* gemenskapen som undersöktes i ovanstående kapitel.

4.3 Utvidgning av rummet

Inom sin idé av en värld uppdelad i en maktkamp mellan kontrollvänstern och den nationalistiska högern har provokation och avsiktlig kränkning kommit att bli en vital strategi inom den identitära rörelsen. Som metapolitiska medel blir de i denna kontext sätt att upphäva och underminera den kultur de ställer sig i opposition mot – ett försök till att slita sig loss från hegemonin och skapa ett alternativ. I detta fall är det huvudsakliga projektet inte endast att sprida nationalistiska eller fascistiska idéer, utan minst lika viktigt att provocera med rasism, sexism och transfobi, just eftersom det framstår som politiskt *inkorrekt* att göra så (och här ska politiskt förstås som ena sidan av kulturkriget).

I *Memetisk krigföring* skriver Stigermark att den alternativa högern och metapolitiken existerar bortom den kulturella hegemonins konturer.¹¹⁷ Dess syfte är att gå bortom samtidens gränser av vad som är tillåtet och politiskt korrekt. I det föreställda kulturkriget är det inte tillräckligt att endast utmana den rådande hegemonin med nya eller alternativa idéer, utan det metapolitiska projektet kräver samtidigt att underminera och förlöjliga den. Politik kan först föras i det rum där kulturella kriget vunnits – om högern inte kan vinna det kulturella kriget spelar det

¹¹⁶ Lyon, *Insurgent Supremacists*, 79.

¹¹⁷ Stigermark, *Memetisk krigföring*, 129.

ingen roll om de vinner politiskt. Han skriver, “vad spelar det för roll om så kallade högerpartier kan säkra fortsatt parlamentarisk representation om de ändå genomför vänsterns agenda?”¹¹⁸ Stigermark tycks mena att högern till viss del har upphört att existera, och utan en förståelse för det pågående kulturella kriget kommer den gång på gång slukas av den vänsterliberala ordningen och följa deras fotspår eller göra deras jobb. Syftet blir att förändra opinionen utifrån, med målet att politiken blir tvingad att följa därefter.¹¹⁹

Huvudsakligen har denna strategi fått störst framgång på internet då det mediala rummet upplevs vara en plats där allt tillåts, med andra ord att bakom anonymiteten kunna befinna sig i konsekvensfria zoner. I sitt bidrag till den andra delen av projektet *Det Vita Fältet*, som ämnar att undersöka samtida högerextrema rörelser, skriver Ralf Wiederer att sedan internets uppkomst har extremhögern varit förvånansvärt skicklig på att organisera sig på sociala medier.¹²⁰ Internets “diffusa [nätverk] av individer grupper, organisation, publicister och försäljare” har gett upphov till lättare och nya sätt för dessa att komma i kontakt med varandra inom.¹²¹ Spridandet av propaganda, nazism, rasism och sexism, är svårt att kontrollera och inte alltid möjligt att spåra till en tydlig källa. Med andra ord, utan att nödvändigtvis söka efter dessa idéströmningar, bidrar just internets lösa struktur till att, medvetet eller omedvetet, stöta på dem.¹²² Allt länkas så att säga alltid vidare till något annat. Wiederer argumenterar för att högerextrema rörelser utnyttjat denna strukturella svaghet hos internet och hävdar att även om hemsidor är direkt eller indirekt länkade till varandra har det ändå gett upphov till en bindande ideologisk världsbild – främmande och extrema åsikter kommer oundvikligen bekräftas åtminstone *någonstans* på internet.

Den alternativa högern skriver in sig aktivt i denna komponent av internet och försöker tvinga fram det otillåtna till den allmänna diskursen. Stigermark beskriver fenomenet av “memer” som “det artilleri med vilket alternativhögern skjuter sönder vänsterns alla moraliska tabun”.¹²³ Mem-begreppet har inte sitt ursprung hos extremhögern utan är ett välkänt fenomen inom internets kulturella sfär. Begreppet myntades av evolutionsbiologen och den populärvetenskapliga författaren Richard Dawkins redan år 1976 i boken *The Selfish Gene* och beskrevs som ett utbruten enhet ur

¹¹⁸ Stigermark, *Memetisk krigföring*, 26.

¹¹⁹ Joakim Andersen, “Att förstå alternativhögern”, *Motpol*, <https://motpol.nu/oskorei/2018/01/24/att-forsta-alternativhogern/> (hämtad 13/12-18).

¹²⁰ Ralf Wiederer, “En kartläggning av det högerextrema nätverket på internet – strukturella mönster 2006-2011”, ur *Det Vita Fältet II: Samtida forskning om högerextremism* red. Mats Deland, Paul Fuehrer & Fredrik Hertzberg (Lund: Arkiv, 2013) 101.

¹²¹ Wiederer, “En kartläggning av det högerextrema nätverket på internet – strukturella mönster 2006-2011”, ur *Det Vita Fältet II*, red. Deland, Fuehrer & Hertzberg, 102.

¹²² Wiederer, “En kartläggning av det högerextrema nätverket på internet – strukturella mönster 2006-2011”, ur *Det Vita Fältet II*, red. Deland, Fuehrer & Hertzberg, 109.

¹²³ Stigermark, *Memetisk krigföring*, 108.

människans kulturella arv.¹²⁴ I dag används begreppet främst i förhållande till internet och är kort sagt en bild som sprids på olika sociala medier. Denna bild har oftast en text knuten till den, och både bild och text kan bytas ut för att skapa nya meningar. Spridningen av memer grundar sig i att vem som helst ska kunna redigera dem, och i många fall rör det sig främst om skämtsamma memer, oftast med provokativt innehåll. Dawkins använde sig av begreppet för att beskriva hur memer förlitar sig på ett naturligt urval inom kulturen, vilket på internet tar sig i uttryck genom att de skämt eller bilder som överlever längst och modifieras mest av olika användare får störst verkan i sociala medier.

Om metapolitiken ska ses som kulturkrigets främsta strategi inom den identitära rörelsen, blir internet det slagfält där idéerna slåss och får som störst genomslag. I sin idé om en samtid präglad av tabun och lättkränkta medborgare blir fenomenet av memer ytterligare ett metapolitiskt vapen och en komponent i forandet av en gemenskap. Eller som Stigermark uttrycker det: “Kulturkrig är memernas kamp för överlevnad.”¹²⁵ I denna kontext kan memer enklast förstås som bärare av identitära idéer på internet som både ämnar till att sprida en nationalistisk vision och bilden av fienden. Fienderna som den identitära rörelsen formulerar är lika mycket den kulturella hegemonins aktiva subjekt som komponenter av den. Men just i deras abstrakta tillstånd kan den alternativa högern – om exempelvis fienden beskrivs som lättkränkt och särskilt mottagande för förolämpning – producera ett narrativ (om vi tillåter oss själva se dem som författare av den nationalism de står för) som försöker förlita sig på antaganden och reflexer hos de människor som de försöker interpellera in till sin rörelse. Med andra ord: när någon reagerar på, till exempel, en rasistisk yttring, kan den identitära rörelsen alltid vara redo att härleda denna anmärkning tillbaka till kulturkriget och *samtidigt* få ett tillfälle att artikulera sin egen nationalistiska position.

När Stigermark beskriver kontrollvänstern som “känslig och neurotisk” och att den “vill förse världen med trigger-warnings och säkra zoner [...] avancerad social kontroll, i synnerhet vad det gäller språket och där ord med potential att förolämpa ska censureras” går det att se det som ett försök att förminska anti-rasism, anti-sexism, och så vidare, till frågor om skuld och självhat.¹²⁶ Motståndet anses inte vara produkter av sann, politisk opposition i Schmittiansk anda, utan helt enkelt yttringar av en degenererad samtid som gör elitens och fiendens jobb.¹²⁷ Den västerländska skammen som det talas om anses inte centrera kring faktiska politiska problem, utan handlar i stället

¹²⁴ Richard Dawkins, *The Selfish Gene*, (Oxford: Oxford University Press, 2006), 192.

¹²⁵ Stigermark, *Memetisk krigföring*, 110.

¹²⁶ Stigermark, *Memetisk krigföring*, 114.

¹²⁷ “Om kontrollvänstern är strömmingen/rörelsen så är rättvisekrigaren tveklöst aktören som agerar inom och för denna.”, Stigermark, *Memetisk krigföring*, 117.

om att införliva skam i det västerländska subjektet.¹²⁸ Metapolitiken från den alternativa högern bör svara på detta genom “aggressivitet, ironi och [föraktfull] inställning” till de tabun som råder.¹²⁹

Den bortgångna, tidigare prominenta figuren inom den amerikanska identitära rörelsen, Jonathan Bowden formulerade det som att den politiskt korrekta samtiden besitter mandat på “magic words”, anklagande ord som ämnar att disarmera en konflikterande åsikt.¹³⁰ Att anklaga någon för att vara rasist när en kritiserar invandring är ett exempel på utnyttjande av “magiska ord”, att antas vara nationalist när en hyllar Sverige är ett annat exempel. Igen är fienden inte alltid extern, “den andre”, utan Bowden skriver att “[t]he enemies that we face here in the West [...] are internal. They’re internal to our own societies. They’re even internal to our own minds”.¹³¹ Vår största fiende, hävdar han, är alltså en politisk korrekthet, en grammatik av självintolerans, som gång på gång tycks ge upphov till skuld, vilket i sin tur, som redan nämnts, får västvärldens subjekt att interPELLERAS in i den rådande kulturen och politiken. Fienden är ständigt samtidigt en potential inom oss, alltid redo att överta oss just på grund av den degenererade samtid vi är fasta i. Kulturkrigets existentiella dimensioner sipprar sig in i språket lika mycket som in i det politiska och kulturella fältet.

Mot dessa magiska ord hävdar Stigermark att den alternativa högern måste kontra med “killing words” som utplånar denna internalisering. Han skriver att målet “handlar snarare om att inte förhålla sig till reglerna [av politisk korrekthet], att vilja omdefiniera dem och om nödvändigt kasta spelbordet på kant så att vi kan ställa upp pjäserna på nytt.”¹³² Metapolitiken, genom sina memer, hoppas med sina tabubelagda skämt öppna upp för nya perspektiv, att utvidga det rum för vad som är tillåtet i den allmänna diskursen och offentliga debatten. Inom denna sfär som den alternativa högern försöker skapa anses allt vara tillåtet så länge det utmanar det tillåtna, ju mer kränkt någon blir desto större vinst ser de. Just därför ansågs Trumps vinst vara något som den identitära rörelsen hyllade, inte eftersom han stod för deras idéer eller skulle kunna genomdriva en vit etnostat, utan de förenades genom faktumet att många provocerades av hans närvaro. Han höjde så att säga ribban av det tillåtna i det politiska rummet, vilket tillät dem att kunna ta ett steg längre.¹³³ När han exempelvis hävdade att Mexiko skickar våldtäktsmän till USA, introducerades en ny

¹²⁸ Stigermark, *Memetisk krigföring*, 115-16

¹²⁹ Stigermark, *Memetisk krigföring*, 118.

¹³⁰ Jonathan Bowden, “Western civilisation bites back”, *Counter-Currents*, <https://www.counter-currents.com/product/western-civilization-bites-back/> (hämtad 13/12-18).

¹³¹ Bowden, “Western civilisation bites back”, *Counter-Currents*, <https://www.counter-currents.com/product/western-civilization-bites-back/> (hämtad 13/12-18).

¹³² Stigermark, *Memetisk krigföring*, 124.

¹³³ Lyon, *Insurgent Supremacists*, 206.

utgångspunkt för den identitära rörelsen – en viss grad av rasism var nu till synes tillåten. Hans utvidgning av det politiska rummet tillät den identitära rörelsens ideologi mer andrum.

Den identitära rörelsen hävdar att det helt enkelt inte är möjligt att tala sobert om massinvandring och idén om det västerländska folkets borttynande eftersom hegemonin som sådan inte tillåter det. Provokationen blir att både underminera tabun och ta upp frågan. Men bakom provokationen döljer sig den sanna agendan av en radikal nationalism som önskar en homogen värld av vita européer. Hatet och kritiken mot politisk korrekthet grundar sig i idén om att politisk korrekthet anses vara en lögn, en skuld, och ett självhat som signalerar slutet på en kultur, som i sin tur inom den identitära rörelsen, innebär döden för den vita rasen.

5. Sammanfattning

I denna uppsats har jag undersökt hur den identitära rörelsen använder sig av tanken om kulturkriget för att måla upp ett degenererat tillstånd som hotar existensen av en föreställd svensk och vit identitet. Kulturkriget vilar på föreställningen om att det finns två sidor i opposition mot varandra, vars särskilda idéer och kultur är i direkt konflikt. Å ena sidan en nationalistisk sådan som menas bejaka alla kulturers, och rasers, särart och menar att bevara dessa i en etnopluralistisk värld utifrån tanken om "rätten till olikhet", och å andra sidan en globalistisk ideologi med ett syfte att utplåna dessa olikheter till förmån för en homogen värld grundad på vänsterliberala ideal.

Idén om kulturkriget, trots sitt fokus på just kultur, uppfattas i grund och botten vara ett existentiellt krig. Den identitära rörelsen formulerar med andra ord ett krig på liv och död för den föreställda gemenskapen. Det är just utifrån denna akuta och hotfulla dimension av kulturkriget som den identitära rörelsen legitimerar sig själva genom att bland annat hävda att svensken kommit att bli en minoritet i sitt "eget" land. Rörelsen syftar därför till att försöka få subjekt som kan tänkas identifiera som vita svenskar att komma till insikt om sin autentiska, territoriellt bundna kultur och identitet, i hopp om att det ska inspirera dem till att kämpa för att bevara den. Den identitära rörelsen uppfattar spridningen och försöket till att normalisera dessa nationalistiska idéer som metapolitik, ett begrepp som lånats av den franska nya högern, vars omläsning av Antonio Gramsci, ser världen som huvudsakligen en kamp mellan olika idéer.

Utifrån framförallt tre huvudsakliga komponenter – vithet, manlighet och antifeminism – formulerar den identitära rörelsen medvetet en föreställd gemenskap. Begreppet "föreställd gemenskap" inspireras här från Benedict Anderson, vars syfte med termen var att undersöka hur nationalism används för att producera en viss idé av ett folk och en nation och det känslomässiga band som knyts till den. Vidare har Andersons förståelse av nationalismen öppnat upp för att förhålla sig till nationalism ur ett diskursivt perspektiv: hur opererar nationalism som en referensram inom vilket ett subjekt begreppsliggör världen, och sitt förhållande till samhället? Genom uppsatsen har därför nationalismen, med insikter från bland annat Umut Özkirimli och Homi K. Bhabha, även förståtts som en text och diskurs som skriver sig själv med syftet att skapa en koherent totalitet inom vilken det historiska tillståndet och förhållandena blir greppbara.

En av de mest vitala punkterna i detta är hur den identitära rörelsen formulerar en fiende som genomsyrar hela samhället. Denna fiende går att identifiera både rent konkret som exempelvis feminister och globalister, och även mer abstrakt i form som olika uttryck av det degenererade tillståndet, exempelvis som politisk korrekthet, västerländsk skuld och glömskan av den nationella,

autentiska identiteten. Styrkan i den identitära rörelsens formulerande av fienderna är hur den når konspiratoriska dimensioner: den går att finna vart som helst och problem som identifieras går alltid att härleda till den sidan av kulturkriget som de ställer sig i opposition mot. Uppsatsen har utifrån James Bridles begrepp "hyperobject" och Fredric Jamesons förståelse av det fragmenterade subjektet i ett postmodernt tillstånd argumenterat för dels hur konspirationen frodas på internet och dels vilken funktion konspirationen fyller i en ogreppbar, postmodern samtid. Således har jag visat hur en relation etableras mellan nationalismen och konspirationen, och hur den sistnämnda är en vital del i formulerandet av den föreställda gemenskapen. Konspirationen bidrar till att ge upphov till en koherent nationalism, en totalitet som så att säga "täcker hålen" i världens komplexa, ogreppbara förhållande. Genom identifieringen av en efemär fiende aktualiseras kulturkrigets existentiella dimensioner i till synes alla delar av det erfarna livet. Således blir metapolitiken dels ett sätt att underminera hegemonin, dels en komponent i formulerandet av gemenskapen, och dels en konstant legitimering av rörelsens egen position då den ständigt målar upp en konspiratorisk fiende.

Slutligen har internet undersökts som ett metapolitiskt medel i den identitära rörelsen. Vid sidan av att vara det huvudsakliga verktyget i att sprida identitära idéer både nationellt och internationellt blir internet en komponent i den föreställda gemenskapen då den ämnar att utgöra ett alternativt rum till den kulturella hegemonin. Här frodas rasistisk och sexistisk retorik bredvid en plädery för att vita människor ska stå upp för sin identitet och säkra existensen för sina vita barn. Internet blir dels ett sätt att underminera den vänsterliberala ordningen, och dels ett sätt att styrka sin egen identitet. Provokation och skämt, i form av vad som kallas memer, anses vara ett vapen i det kulturella kriget.

Genomsyrande allt detta är tanken om återfödelse, som Roger Griffin definierar som den ideologiska kärnan i fascismen. Inom bilden av kulturkriget krävs ett uppvaknande av nationen och folket, och det är genom föreställningen av vithet, maskulinitet och antifeminism som denna påstådda autentiska identitet artikuleras. Den existentiella aspekten av kulturkriget bekräftas ständigt i relation till idén om återfödelsen.

6. Epilog: en utblick

“Inget du gör är fel”, eller snarare: “inget du *är* är fel”. Bortom föreställningen, bortom den konspiratoriska världsbilden och de rasistiska och misogynna yttringarna, går det inte att se att det är bland annat just i sådana här formuleringar som – trots allt – lockelsen till den identitära rörelsen är som mest potent? Det är frestande att fundera kring vad som ändå är *sant* i deras kritik, eller kanske inte sant men vad som är inkörsporten till en ideologi som senare utmynnar i en världsbild helt avsaknad historisk förankring och som ignorerar världens komplexa politiska och ekonomiska förhållanden.

I dag domineras YouTube av unga, arga män som uttrycker sitt hat mot en politiskt korrekt värld. I skrivande stund talar vår samtids mest berömda “public intellectual”, Jordan B. Peterson, explicit till unga män. Ena sekunden ber han dem städa sitt rum och stå med rak rygg innan de kritiserar världen, och andra sekunden hävdar han att orsaken till deras lidande, och även till världens lidande, går att spåra till feminismens och kulturmarxismens påstådda krig mot biologisk och kulturell hierarki.

Antifeminismen, och oppositionen mot politisk korrekthet, är en attityd som inte går att begränsa till just den identitära rörelsen, utan tycks vara en av de mest dominerande attityderna på hela den politiska skalan i dag. Det dedikeras artikelsier i *SvD* till att dekonstruera genusvetenskapen, universitetsstudenter i USA målas upp som kränkta av absolut allting, och folk tappar förnuftet när de hör att en låt plockats bort från radion för att någon provocerats av den, snarare än att reagera över den faktiska strukturella sexism och rasism som fortfarande genomsyrar samhället. Exemplena är lika uppblåsta som de är många i antalet. Men ändå hittar de resonans hos människor, och framförallt hos unga män.

I allt det viktiga arbetet som den politiska vänstern gör för minoriteter och utsatta människor i alla sina komplexiteters skull har ändå den vita mannen, kanske inte riktigt glömts bort (för hur kan en sådan historiskt normativ position glömmas bort?) men åtminstone för stunden lagts åt sidan. Trots de identitetspolitiska vinsterna, tycks samma politik ha varit lika splittrande för vänstern. För trots detta, på grund av den samtida, senkapitalistiska tillstånd vi befinner oss i, mår ändock många dåligt. De lider av depression, av att vara ensamma, av inte hitta bostad, jobb, kärlek, etcetera. Poängen här är inte att döma vare sig det är synd om män i dag eller inte, utan snarare att bejaka det faktum att män, likt en majoritet av människor, fortfarande mår dåligt. Vidare är poängen inte heller att den splittrande vänstern är ansvarig för dessa män, dock kvarstår frågan varför en antifeminism tycks vara så oerhört dominerande och framförallt accepterande i dag.

Det är inte att hävda att denna attityd inte utgör ett verkligt hot. Motiven bakom vissa masskjutningar i USA berättar en annan historia; misogynin som genomsyrar internet en liknande. Den identitära rörelsens våldsamma nationalism är bara några klick bort från en video som till synes oproblematiskt kritiserar ett politiskt korrekt perspektiv eller feminismen. Ja, det tycks alltid komma tillbaka till antifeminismen på något sätt, och däri blottas den identitära rörelsens verkliga hot, att utan ens behöva nämna sin nationalistiska vision lyckas tala i samma termer som en frustrerad man som kanske bara uttrycker sitt hat på nätet. Hur långt är steget från att kritiken mot politiskt korrekthet anses härstamma från judiska globalister? När blir kritiken mot en lättkränkt feminist till rädslan över den vita rasens utplåning? Den bortglömdhet som den identitära rörelsen beskriver, hittar den helt enkelt resonans hos dessa män?

Visserligen kan det hävdas att med sitt fokus på kultur och provokation utgör den identitära rörelsen inte ett sant hot. Samtidigt har de sedan den franska nya högern viftat bort anklagelser om rasism och sexism med hänvisning till "rätten till olikhet" och kvinnans vikt i den nationalistiska visionen. Frågan är om vi å ena sidan bör ta den identitära rörelsens anspråk på att inte vara rasister på allvar, och å andra sidan fundera kring vad en "rätten till olikhet" faktiskt innebär i relation till en sann, politisk vision. Det etnopluralistiska synsättet hävdar en respekt för olika kulturer utifrån premissen att det är en ontologisk och levd erfarenhet som *de facto* inte kan ignoreras eller slätas över i en globaliserad värld. Men för att upprepa en ovanstående fotnot: låt oss spekulera kring vad som skulle krävas för att göra Sverige, och i sista stadiet även Europa, till en vit etnostat. Försöket att skapa ett återfött Europa, att göra det metapolitiska realpolitiskt, gör det tämligen svårt att i fokuset på kultur och provokativ humor stanna upp vid just *kultur* och *humor*. Vad skulle det kulturella kriget rent praktiskt och politiskt resultera i om inte accepterandet av en enorm massdeportering, utan dess like i historien, och i värsta fall ett folkmord på en global skala? Trots anspråken på att inte vara rasister eller fascister, är det svårt att föreställa sig ett resultat som inte är annat än just rasistiskt och fascistiskt. I slutändan är det just den etniska tillhörigheten, utifrån arbiträra bestämmelser, som blir avgörande i den identitära ideologin.

Bakom en fasad av skämt, kultur och internet döljer sig en agenda som endast ser sin återfödelse i ljuset av utplånandet av andra människors. Visserligen går det att hävda att de ändå inte utgör ett sant hot då det rör sig om en liten skara män, som till synes saknar organisatorisk struktur, trots skickligheten i att distribuera sina idéer. En bör ändå kolla närmare på, och ta på allvar, antifeminismens potenc. Och vidare bör en fråga sig sig vad de politiska och mänskliga implikationer skulle vara om dessa idéer som lägger fokus på kulturen skulle övergå till materiella verkligheter. Det räcker med att läsa vad aktörerna själva skriver.

Källförteckning

Källor:

- Champetier, Charles & de Benoist, Alain. *Manifesto for a European Renaissance* (London: Arktos, 2012)
- Friberg, Daniel. *The Real Right Returns* (London: Arktos, 2015) [e-bok]
- Griffin, Roger. *The Nature of Fascism* (London: Routledge, 2006) [e-bok]
- Nilsson, Jonas. *Anarko-Fascism: Naturen återfödd* (Helsingborg: Logik, 2017)
- O'Meara, Michael. *New Culture, New Right* (London: Arktos, 2013) [e-bok]
- Stigermark, Anton. *Memetisk krigföring* (Helsingborg: Logik, 2018)

Litteratur:

- Althusser Louis. "Inledning till en teori om ideologiska apparater", ur *Zenit nr. 1* (1973)
- Anderson, Benedict. *Imagined Communities: Reflections on the Origin and Spread of Nationalism* (London: Verso, 2006)
- Arnstad, Henrik. *Älskade fascism: de svartbruna rörelsernas ideologi och historia* (Stockholm: Norstedts, 2013)
- Bar-On, Tamir. "Transnationalism and the French Nouvelle Droite", *Patterns of Prejudice*, 45:3 (2011)
- Bhabha, Homi K. *Nation and Narration* (London: Routledge, 2000)
- Bridle, James. *New Dark Age – Technology and the End of the Future* (London: Verso, 2018)
- Dahl, Göran. *Folk & Identitet* (Göteborg: Korpen, 2018)
- Dahlberg–Grundberg, Michael, Gardell, Mattias & Lööv, Heléne. *Den ensamme terroristen?* (Stockholm: Ordfront, 2018)
- Dawkins, Richard. *The Selfish Gene*, (Oxford: Oxford University Press 2006)
- Deland, Mats, Hertzberg, Fredrik & Hvitfeldt Thomas. *Det vita fältet: samtida forskning om högerextremism* (Uppsala universitet, 2010)
- Deland, Mats, Fuehrer, Paul & Hertzberg, Fredrik. "Det vita fältet II: samtida forskning om högerextremism", *Arkiv. Tidskrift för samhällsanalys nr 2* (Lund: Arkiv, 2013)
- Deland, Mats, Fuehrer, Paul, Hertzberg, Fredrik & Hvitfeldt Thomas. "Det vita fältet III: samtida forskning om högerextremism", *Arkiv. Tidskrift för samhällsanalys nr 5* (Lund: Arkiv, 2016)
- Griffin, Roger. "Notes towards the definition of fascist culture: The prospects for synergy between

- marxist and liberal heuristics”, *Renaissance and Modern Studies Volume 42*, (1999)
- Jameson, Fredric. *The Jameson Reader*, red. Hardt, Michael & Weeks, Kathi (Oxford: Blackwell, 2000)
- Postmodernism or, the Cultural Logic of Late Capitalism* (Durham: Duke University Press, 1991)
- Kramer, Lloyd. “Historical Narratives and the Meaning of Nationalism”, *Journal of the History of Ideas, Vol. 58, No. 3* (University of Pennsylvania Press, 1997)
- Lyons, Matthew N. *Insurgent Supremacists: The U.S. Far Right’s Challenge to State and Empire* (Massachusetts: PM Press & Kersplebedeb, 2018)
- Miller, Erin. “Ideological Motivations of Terrorism in the United States, 1970-2016”, *National Consortium for the Study of Terrorism and Responses to Terrorism* (2017)
- Mouffe, Chantal. *Om det politiska* (Hägersten: Tankekraft, 2008)
- Peterson, Jordan B. *12 Rules for Life: an antidote for chaos*, (London: Allan Lane, 2018)
- Teitelbaum, Benjamin R. “Implicitly White: Right-Wing Nihilism and the Politicizing of Ethnocentrism in Multiracial Sweden”, *Scandinavian Studies* (2017)
- Žižek, Slavoj. "Against human rights" ur *Wronging Rights?: Philosophical Challenges to Human Rights* (London: Routledge, 2005)
- Özkirimli, Umut. *Theories of Nationalism: A Critical Introduction* (Basingstoke: Palgrave Macmillan, 2010)

Internetkällor:

Texter från Motpol.nu

- Anderson, Joakim. “Att förstå alternativhögern”, 2018
<https://motpol.nu/oskorei/2018/01/24/att-forsta-alternativhogern/> (hämtad 13/12-18)
- Friberg, Daniel. “Sverige – terroristernas paradiset”, 2016
<https://motpol.nu/danielfriberg/2016/04/05/sverige-terroristernas-paradis/> (hämtad 18/11-18)
- “George Soros – Europas fiende”, 2016
<https://motpol.nu/danielfriberg/2016/04/13/george-soros-europas-fiende/> (hämtad 12/11-18)
- “Alternativhögern etablerar sig i Norden”, 2016
<https://motpol.nu/danielfriberg/2017/05/11/alternativhogern-etablerar-sig-i-norden>
 (hämtad 12/11-18)
- Svensson, Lennart. “Globalismens natur”, 2014
<https://motpol.nu/princip/2014/08/11/globalismens-natur/> (hämtad 13/12-18)

Texter från Counter-Currents.com

Bowden, Jonathan. "Western Civilization Bites Back", 2014

<https://www.counter-currents.com/product/western-civilization-bites-back/> (13/12-18)

Yorkshire, David. "Feminism as the Death of Woman", 2018

<https://www.counter-currents.com/2018/07/feminism-as-the-death-of-woman/>

(hämtad 13/12-18)

Texter från Altnorden.se

Dulny, Christopher. "Har vi startat elden?", 2017

<https://www.altnorden.se/2017/05/19/har-vi-startat-elden/> (hämtad 16/11-18)

"Vi tar får egen sida och vi gör det nu", 2017

<https://www.altnorden.se/2017/06/06/vi-tar-var-egen-sida-och-vi-gor-det-nu/> (hämtad 16/11-18)

Diverse internetkällor

Binder, John. "Soros-Backed Attorneys Helping Caravan Migrants Get Asylum in U.S.", *Breitbart*

<https://www.breitbart.com/politics/2018/11/20-soros-backed-attorneyshelping-caravan-migrant-get-asylum-in-u-s/> (hämtad 13/12-18)

Lidström, Hanna. "Grön Ungdom: 'SD checkar i alla boxar på fascist-listan', *Nyheter24: Debatt*,

<https://nyheter24.se/debatt/913598-gron-ungdom-sd-checkar-i-alla-boxar-pa-fascist-listan>

(hämtad 13/11/18)

Lyon, Matthew. "Is the Bush Administration Fascist?", *NewPolitics*

<http://newpol.org/content/bush-administration-fascist> (hämtad 13/11-18)

"Debatt: Christoffer Dulny vs. "Arg blatte talar" om identitet, politik och visioner för Sverige",

Motgift, <https://www.youtube.com/watch?v=GScAtxTAd94> (hämtad 10/11-18)